

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 30 • 28 декември 1971 • 25ст.

Издание на ЦС на БСФС

КЪМ НОВИ

СПОРТНИ ВЪРХОВЕ!

НАШИТЕ СВЕТОВНИ ШАМПИОНИ - 71

ПРИВЕТСТВИЕ

НА ЦК НА БКП

ДО IV КОНГРЕС

НА БСФС

Друзарки и другари,
Централният комитет на Българската комунистическа партия най-сърдечно приветства Четвъртия конгрес на Българския съюз за физическа култура и спорт, цялата въхновена армия от дейтели на спорта, от жизнерадостни физкултурници и спортисти в нашата страна. Всички, на които са скъпи здравето, енергията и устремът на българския народ, гледат на вас и на вашето мощно движение с радост и гордост.

Четвъртият конгрес на Българския съюз за физическа култура и спорт се провежда в забележителен период от развитието на страната. Нашият народ, въоръжен с историческите решения на Десетия конгрес, с Програмата на партията за изграждането на зряло социалистическо общество, върви уверено напред и отдава всичките си сили и знания за изпълнението на единния план за обществено-икономическото развитие на Народна република България през шестата петилетка. През този период нашата страна ще забоява нови, още по-големи успехи в стопанското и културното строителство, в реализирането на основната цел на партийната политика - все по-пълно да се задоволяват постоянно растящите материални и духовни потребности на трудещите се. Ние и занаят последователно и настойчиво ще разширяваме и задълбочаваме българо-съветската дружба - решаващия фактор за нашето всестранно развитие, ще укрепваме дружбата и сътрудничеството с всички братски социалистически страни, ще даваме свой принос в борбата за пресичане на агресивните действия на американския империализъм и на другите реакционни сили, против разколническите действия на ревизионистите от всякакъв вид, за тържеството на делото на мира, демокрацията и социализма в света.

На стр. 3

Деловият президиум на IV конгрес на БСФС. На трибуната другарят Борис ВЕЛЧЕВ.

Младото семейство майсторите на спорта Каля и Димитър Марашлиевци - пред новата година...

ДА Е
МИРНА И
ПОБЕДНА!

на стр.8-9

НАШИТЕ НАДЕЖДИ

С тях като родители и близки, като приятели на футболната игра трябва да се радваме на младите, виждаме ги щастливи и под крилото на мъжките отбори в „Б“ РФГ, а понякога и на групата на майсторите. Примерът на най-добрите е оставил светла диря в историята на родния футбол. Това са всъщност поколенията в 1959 и 1969 г., когато България се изкачи на европейския

връх, завладявайки купата на УЕФА! Това са всъщност имената, които по-късно влизаха в златния фонд, даваха своя съществен принос за напредъка на любимата игра, за издигане абсорпцията на родината на международния форум.

Сега нашите надежди са отправени към „новата вълна“, към онези, които се борят да представят страната във финалния кръг на турнира в Испания от 13 до 22 май. Първата преграда бе прескочена – празнувахме успех в Плевен (3:0) и в Атина (1:0)! Пред нас е по-тежката – двубоите със СССР. Вярваме, че и този път ще видим нашите момчета така въодушевени и всеотдайни!

НА КОИ РАЗЧИТАМЕ?

В юношеските турнири на УЕФА и „Дружба“ през 1971 г. съдбата ни беше незавидна. И макар че редица състезатели намериха място в отборите на възрастните (а това е важен показател), не ни задоволяваше тяхната класа, а и още ни тежи лошият спомен от игрите в Чехословакия и ГДР.

Очевидно трябва да се предприемат сериозни мерки за свежи и надеждни попълнения, за повишаване класата на онези, които съставляваха гръбнака на отбора. И квалификациите с Гърция показваха, че е налице един по-верен път. Кои изнесоха на плещите си големия товар?

Ето имената им: В. Камбуров (М. Кандиларов), Ив. Мутафчиев, Т. Джеферски, В. Йорданов,

Ив. Иванов, Ил. Панчев, Анг. Колев, Св. Мирчев, Г. Магжаров, В. Бояджиев, Анг. Славов (Г. Кондов, Н. Курбанов). Ще бъдат ли в състояние да защитят престигна на юношеския ни футбол и в изпитанията със съветските им другари? Ако съдим по показаното срещу Гърция, храним надеждата, че и този път няма да отсъстваме от шестнаестте финалисти. Но при едно много важно условие – ако старанието им не отслабва, ако дисциплината остане на висота, ако положат всички усилия за отида още по-напред в подготвящата.

Вратарите В. Камбуров (Лок Пг) и М. Кандиларов (Волов) направиха добро впечатление в някои срещи. Но нека В. Камбу-

ПРЕЗИДЕНТЪТ НА ФИФА СТЕПЪН РОУЗ ВРЪЧВА КУПАТА НА УЕФА НА КАПИТАНА НА БЪЛГАРСКИЯ ЮНОШЕСКИ ОТБОР П. ПАНОВ, 1969 Г. (СНИМКЪТ ГОРЕ)

ЮНОШЕСКАТА ЕДИНАДЕСЕТОРКА НА СТРАНАТА 1971-72 Г.: ПРАВИ - ДЖЕФЕРСКИ, МАРИНОВ, МУТАФЧИЕВ, НИКОЛОВ, КАМБУРОВ, МИХАЙЛОВ, ИВАНОВ, АРСОВ, ПАНЧЕВ, КЛЕКНАПЕВ, ГЕРГОВ, БОЙДЖИЕВ, МАГЖАРОВ, СЛАВОВ, КУРБАНОВ, КОНДОВ, КОЛЕВ.

ИГРАТ ЮНОШЕСКИТЕ ФУТБОЛНИ ОТБОРИ НА СССР И БЪЛГАРИЯ (ИЗ ПОСЛЕДНИЯ ТУРНИР НА УЕФА) - НА СНИМКЪТ ВЛЯВО.

ПОБЕДИЯТ ГОЛ ЗА БЪЛГАРИЯ НА СРЕЩАТА С ГЪРЦИЯ В АТИНА БЕ ОТБЕЛЯЗАН ОТ КОЛЕВ ГОРЕ.

УЕФА-72

КВАЛИФИКАЦИИ:

I ЕТАП

Швейцария - Португалия	2:0 и 0:1
Полша - Финландия	2:2 и 1:1
България - Гърция	3:0 и 1:0
Дания - Люксембург	3:0
ГФР - Швеция	1:1 и 6:2
Югославия - Турция	4:0 и 1:1
Чехословакия - Австрия	0:1 и 2:0
Исландия - Ейре

II ЕТАП

Белгия - Швейцария
ГДР - Полша
Уелс - Исландия (Ейре)
България - СССР
Дания - ГФР 0:4
Югославия - Чехословакия

ФИНАЛЕН КРЪГ

13, 15, 17 май (по групи)
20 май - полуфинали
22 май - за 3-4 място и финал

Във финалния кръг участвуват победителите от двата етапа на квалификациите, Испания (домакин), Англия (носител на купата в 1971 г.), Холандия, Румъния, Шотландия, Франция, Италия, Малта, Норвегия, Унгария (заели вторите места в подборните турнири на 1971 г.)

ров не забравя неразчетените си намеси в Гюргево срещу Румъния, нека и М. Кандиларов не се успокоява. Засега не можем да обвиняваме в липса на скромност пакета в отбраната: Цв. Мутафчиев (Лок-Бс), Т. Джеферски (ЛС), В. Йорданов (Дор-Сс), Ил. Панчев (Чц-Бс). Но опитът от миналото свидетелства, че на тяхната възраст бацилът на главозамъването лесно намира почва за развитие и лесно може да позрее младия талант. Снажният А. Колев (Лок-Сф), бележи голове от въздуха и по земята, но допусна осъдителни провинения в „А“ юношеската група, за което справедливо бе наказан. Представете си, ако се държи непристойно и в международните проверки и бъдем лишени от една ценна единица? Св. Мирчев (ЦСКА) го видяхме с две лица: ентузиазирани и мъжествен боец срещу Гърция в Плевен и нервен, избухлив на стадион „Панатинайкос“. В. Бояджиев се представя по-уравновесен, но се страхуваме да не стигне до апатия и меланхолия. Капитанската лента го задължава да бъде

сред ентузиастите, както в края на годината, и не така, както на турнира „Дружба“ през август. На Г. Магжаров (Чц-Бс) и на дружеството му неотложна задача трябва да бъде пълното излекуване на травмата, която все още го затруднява и му пречи. За укрепването на Анг. Славов (Пк) ще помогне и включването му в мъжкия отбор на перничани – иска ни се да го видим с още по-добра физическа подготовка. Г. Кондов (Добр.-Тх) още не може да даде простор на атлетическите си качества и това ще го донесе при едно по-зряво самочувствие, при победа на настойчивост и бойност. Н. Курбанов (Лок-Пг) – сред най-младите – бе инициатор на интересни ходове в нападението. Той просто се нуждае от по-голям състезателен стаж, по-висок физически потенциал.

Има и лица на резервната скамейка. Но за тях по-късно – когато докажат на дело своето пришествие...

Материалите са подготвени от Димитър ПОПДИМИТРОВ

Д. ДОЙЧИНОВ:

„ОТСТРАНИХМЕ ГЪРЦИЯ С ДОБЪР КОЛЕКТИВ. ЗА СРЕЩИТЕ СЪС СССР ТОЙ ТРЯБВА ДА СТАНЕ ОЩЕ ПОСИЛЕН!“

Треньорското кормило на юношеския национален отбор е в ръцете на Димитър Дойчинов. С неговото име от 1966 г. са свързани вече 71 мача, сред които 39 победи, 13 равни и 19 загуби, при голова разлика 108-75. За спечелването на купата на УЕФА в 1969 г. бе удостоен със званието „Заслужил треньор“. Помогнахме го да сподели мнението си за поуките в работата с настоящия състав и за бъдещите задачи.

На турнира „Дружба“ в ГДР се убедихме, че за редица постове в отбора трябва да намерим много по-силни единици. Времето от няколко месеца до квалификациите с Гърция бе използвано за тази цел и за обиграването в редица контролни и международни срещи. Допълнителната селекция из средата на мъжки отбори в зоните и „Б“ РФГ бе увенчана с успех. Там открихме няколко момчета за засилване на отбраната. За да издръжат изпита срещу гърците, им помогнаха големата амбиция и мобилизация, прилежито изпълнение на тактическите указания. Разбира се, съвсем не мисля, че подбиранието е приключило. Продължавам да търся достойни резерви за всички линии.

Каква е по-нататъшната ни

програма? След почивката до края на 1971 г., наложена и с оглед на учебните задължения, ще свикам момчетата на тренировъчен сбор в „Спортпалас“ (Варна) от 2-10 януари по време на ваканцията. За комплексна подготовка (обогащаване на тактическите познания и прийоми, повишаване на силата, издръжливостта, бързината и др.). После ще бъдат на разположение на дружествата си, като вземат участие и в периодичните сборове и контролни срещи. Предвиждаме и приятелски международни мачове: на 2 февруари с юношите на Полша (у нас), на 8-15 февруари гостуване в Турция за 3 срещи, в началото на март – в Румъния. Вероятно квалификациите със СССР ще бъдат на 25 март в някой град на южните части на Съветския съюз (Ерван, Ташкент, Ашхабад...) и в средата на април у нас преди мача с Полша (16.IV) в град, който допълнително ще бъде уточнен. Разбира се, за тази дата ще трябва да се уговорим взаимно, а и да получим разрешение от УЕФА, поставил краен срок за квалификациите 10 април.

В мачовете с Гърция разчитаме на добър колектив. Срещу СССР обаче той трябва да стане още по-силен!

ЮНОШЕСКИ НАЦИОНАЛЕН ОТБОР

Участници

28 мача - П. Панов, В. Войнов
25 - Ст. Първанов
24 - М. Бончев, Г. Тодоров
23 - Г. Денев, П. Янков
21 - Ив. Стоянов
20 - Н. Раглев

Стрелци

20 гола - П. Панов
11 - Ат. Михайлов, Г. Денев
8 - Н. Котков, Д. Печени
7 - А. Никодимов
5 - Г. Соколов, Г. Цветков, С. Стоилов, Кр. Борисов

Капитани

21 мача - Ив. Стоянов
14 - А. Никодимов, П. Станков, В. Войнов
12 - П. Панов, Г. Тодоров
11 - Н. Раглев

Треньори

71 мача - Д. Дойчинов
20 - Кр. Чакъров
19 - Г. Пачежчиев
16 - Т. Конов
13 - Л. Ангелов
10 - Ст. Петров

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК

СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“

СОФИЯ

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Ясен АНТОВ.

Художествен редактор: Деско ДОЧЕВ.

Пощенски кутия 797

Държавен полиграфически комбинат „Д. Благоев“

20121

ПРИВЕТСТВИЕ НА ЦК НА БКП ДО IV КОНГРЕС НА БСФС

От стр. 1

Друзарки и друзари,

Българската комунистическа партия бързо е отделила и отделила изключително голямо внимание за развитието на физическата култура и спорта. И в условията на изграждането на развито социалистическо общество партията разглежда тази дейност като неразделна част от своята политика за подобряване на жизнената среда на трудещите се, на целия народ. Защото грижата за човека е основна грижа на партията, смисъл и съдържание на цялата и политика — грижа не само за днешния, но и за утрешния ден на България.

През етапа на зрялото социалистическо общество ще се избършат дълбоки количествени и качествени изменения в обществено-икономическото и културното развитие на страната. Усъвършенствуват се средствата за производство, развитието на комплексната механизация и автоматизация, внедряването на автоматични системи за управление ще внасят положителни изменения в характера и условията на труда, ще водят до намаляване на труда, свързан с физическо натоварване. Същевременно научно-техническата революция ще разширява кръга на професиите с психическо напрежение. Всичко това ще засилва ролята и значението на физическата култура и спорта за укрепване здравето на трудещите се, за повишаване на тяхната работоспособност и активност, за хармонично формиране на новия човек, съчетаващ в себе си духовното богатство и моралната красота с физическото съвършенство, за най-широкото изявяване на физическата култура и спорта като обективна потребност за поддържане и засилване жизнеността на нашата нация.

Централният комитет на БКП със задоволство констатира, че след Третия конгрес на БСФС в областта на физическата култура и спорта бяха постигнати значителни успехи.

С по-голяма инициатива и размах се организират масовите физкултурни и спортни прояви. Израз на възхода на масовата физкултура и спорта бяха отлични организиранията претна републиканска спартакиада, посветена на 25-годишнината от социалистическата революция в България, грандиозната шафета „Сидеите на Ленин“ в чест на 100-годишнината от рождението на В. И. Ленин и шафетата „Към комунизъм“, посветена на Десетия конгрес на БКП и на 80-годишнината от създаването на революционна марксистка партия в България. Участието на стотици хиляди пионери, младежи, девойки и трудещите се в тези забележителни прояви бе внушителна демонстрация на здравето, физическата красота и комунистическата идейност на българската нация, на нейната нова душевност. Все повече трудещи се и преди всичко младежи и девойки участвуват в системни и целенасочени спортни занимания. Сега под ръководството на голям брой тренъори и инструктори повече от 400 000 спортисти се подготвят по отделните видове спорт.

През последните години се повиши майсторството на българските спортисти, което намира все по-ярко потвърждение на международното спортно поле. Само през миналата и настоящата година те завоюваха повече медали и точки на световни първенства в сравнение с предшествувачите пет години и ролесоха нова слава на Родината. Отлично се представиха българските борци на световното първенство в София през тази година, като завоюваха отборно световната шампионска титла по класическа борба и второто място по свободна борба. Състезателките по художествена гимнастика постигнаха блестящ успех, като последователно за втори път станаха световни шампионки. Мъжкият бодиболер отбор зае второ място в света през 1970 година, шансистите през 1971 година се класираха на трето място в световния шампионат. Призоби места на световни и европейски шампионати завоюваха отделни състезатели по кану-каик, стрелба, академично гребане, гимнастика, лека атлетика и други спортове. Нарасна броят на майсторите на спорта, кандидат-майсторите и първоградските. През този период израснаха повече квалифицирани физкултурни и спортни кадри, разшири се физкултурната и спортната материална база. Извършена е полетна работа за комунистическото, патриотичното и интернационалното възпитание на спортистите, за укрепване на техните морално-волеви качества.

Постижнатите успехи в развитието на физическата култура и спорта са плод преди всичко на правилната политика на партията, на по-големите грижи на БСФС, на дейността на Комитета за младежта и спорта при МС, както и на по-активното и системно участие и подкрепа от страна на Димитровския комунистически младежки съюз, професионалните съюзи и други обществени и държавни фактори. Голяма е заслугата за тези успехи и на хладните спортни деятели, тренъори, педагози, научни работници, мнозина от които са отличени с правителствени награди. Централният комитет на Българската комунистическа партия ви

жен труд и изразява увереност, че те и за напред ще бъдат силни и таланти за нови, още по-големи завоевания, за достигане на пълен разцвет на физкултурата и спорта в нашата социалистическа родина.

Друзарки и друзари,

Успехите на българското физкултурно и спортно движение, въпреки че са значителни, в много отношения не отговарят на съществуващите у нас възможности и условия, продължават да изостават от съвременните спортни постижения. Задачата да се осъществи прелом в масовизирането на физкултурата и спорта се изпълнява незадоволително. Недостатъчни са темповете, с които нарастват броят и майсторството на активните спортувачите и преди всичко на занимаващите се с основните спортове — лека атлетика, плуване и спортна гимнастика. Продължават още да съществуват сериозни слабости и недостатъци във възпитателната работа със спортистите, в борбата срещу неприятели прояви. Всичко това показва, че все още не е избършено необходимото дълбоко преустройство във физкултурното и спортното движение, което се дължи на различни причини и най-вече на това, че в една или друга степен не се дооценява ролята и значението на физическата култура и спорта в живота на нашето общество сега и в бъдеще.

Като се имат предвид, от една страна, изоставането на физкултурното и спортното движение, и от друга страна, неговото първоначално значение за жизнеността и работоспособността на трудещите се, налага се организациите и институциите, от които зависи развитието на физическата култура и спорта, да внесат решителни изменения в отношението си към тях. Те трябва да се заемат с още по-високо чувство на отговорност, инициатива и настойчивост, без да се притъркват със слабостите и недостатъците и без да се стъпват пред каквито и да са трудности, за цялостно осъществяване в живота на партията и другите документи на Десетия партиен конгрес и конкретно в разработените в такъв важен решения на Централния комитет като тезисите за работата с младежта и комсомола и решенията на Политбюро на ЦК от 1969 и от 1971 г. по въпросите на физкултурата и спорта.

Задачата, която и за напред трябва да стои на първо място в областта на физическата култура и спорта, е тяхното по-нататъшно масовизиране, като последователно се обхващат всички слоеве на населението и преди всичко учащата се, работническата и селската младеж. Необходимо е да се създаде правilen дневен режим и сериозен църкъл от физкултурни и спортни занимания, който да осигурява добри условия за укрепване здравето на младежта и всички трудещи се. Особено е нужно да се работи с по-голяма енергия и размах за разширяване на извънучилищната физкултурна и спортна дейност, за провеждане на разнообразни състезания и комплексни спартакиади на пионери и средношколци. За целта е нужно по-пълно и ефективно да се използват и пионерските и средношколските лагери.

На всестранните успехи на нашата страна в развитието на икономиката, науката и културата трябва да съответствуват и високи постижения в областта на спорта. Ето защо сега задачата за повишаването на спортното майсторство, за постигането на високи спортни резултати има и ще придобива още по-голямо значение. Главни направления на работата в тази област и за напред следва да бъде решително да се ускорят темповете за повишаване на спортното майсторство и на първо място в лека атлетика, плуването и спортната гимнастика, за да може в близките няколко години да се постигнат съществени качествени изменения в спортните резултати и се осигури успешно представяне на нашите спортисти в международните състезания. Наред с това трябва да се работи за издигане на световни равнища на бодибол, баскетбола и футбола. Необходимо е да се засилят грижите за повишаване на спортното майсторство по видовете на тежести, кану-каик, бокс, спортна стрелба, ски и други спортове. Много важно е да не отслабват усилията за затвърдяване и разширяване на постижнатите големи успехи в областта на борбата и художествената гимнастика.

Едно от важните условия за изпълнението на тези задачи е по-нататъшното усъвършенстване на учебно-тренировъчния процес по отделните спортове. Подготовката на първокласни наши състезатели трябва да се провежда на базата на единни научнообосновани програми за обучение и тренировка по различните спортове, обхващащи развитието на спортистите от най-ранна възраст до периода на зрялото спортно майсторство.

Целесъобразно е на съвременен тренировъчен режим да се поставят възможно най-голям брой състезатели. Работата за високо спортно майсторство не бива да се избършва само в тесните рамки на националните отбори, а най-широко и системно да се разгръща във физкултурните дружества, т. е. там, където са масата спортисти и където преди всичко трябва да се създават големи майстори в различ-

ни условия. Необходимо е да се вземат още по-действени мерки за развитието на детско-юношеския спорт, който трябва да се превърне в най-масовия резерв за високото спортно майсторство. Особено е необходимо да се ускори изграждането на комплексни спортни училища — интернати и да се разшири мрежата на специализираните спортни школи за подготовка на най-талантливите спортисти, като се дава предимство на най-важните спортове.

Предстои да се избърши значителна работа за подобряване на системата за подготовка на физкултурни организатори, специалисти по различни видове спорт, спортно-педагогически и други кадри, необходими за развитието на физическата култура и спорта.

Важно условие за изпълнение на задачите, поставени пред физическата култура и спорта, е творчески да се използват последните постижения на българската, чуждестранната и особено на съветската физкултурна наука. С помощта на науката трябва да се търси най-рационалния път към високите спортни постижения, като последователно се разработят проблемите за подобряване качеството на учебно-тренировъчния процес, за създаване на ефективни форми за подбор на млади талантиви спортисти, за усъвършенстване методиката на обучение в ранна възраст и на единната програма за комунистическото възпитание на спортистите.

Сериозен проблем, свързан с развитието на физическата култура и спорта е създаването на необходимата материална база и преди всичко рационалното използване на съществуващата база. Правителството при специална програма, по която през шестата петилетка за младежко и спортно строителство се осигуряват повече от 100 милиона лева.

В условията на гигантския дълбоки между двете идеологии — комунистическата и буржоазната — всяко международно спортно събитие надхвърля своите специфични рамки и неизбежно придобива и политически характер. Това изисква нашите спортисти повече от всякога да облаждат безпременно вяроност и общ към историческото дело на Българската комунистическа партия, да бъдат пламенни патриоти и интернационалисти, дисциплинирани и упорити, носители на високи морални добродетели, с чест и гордост да представят пред света името и националното знаме на социалистическото ни отечество. Затова следва решително да се подобри работата за комунистическото възпитание на българските спортисти, да се свърже най-тесно учебно-тренировъчния и възпитателния процес. Опитът показва, че колкото по-добре се учат нашите спортисти, колкото по-настойчиво се възпитават у тях високи граждански добродетели, толкова по-големи и трайни ще бъдат постиженията им на спортното поле, толкова повече ще се умножават техните победи за прослава на българския спорт.

Особено последователно и безкомпромисно трябва да се води борбата за пълното изкореняване на непристойните прояви в спорта. С още по-голяма неприимчивост следва да се воюва срещу запаленковщината в спорта, против местническите и клубни настроения. Необходимо е цялата наша общественост решително да въстане срещу нездравите прояви на състезатели и зрители по спортните терени, за да се укрепва навсякъде взаимното уважение между спортисти, тренъори, деятели и любители на спорта в духа на нормите и правилата на нашето социалистическо общество. Крайно време е да се разбере, че българският спорт и българските спортисти нямат нужда от самозвани „меценати“, които нарушават социалистическия морал, като изброяват същността и високохуманните принципи на благородното спортно съревнование, с което нанасят сериозно поражение на възпитанието на спортистите, причиняват голяма вреда на нашето спортно движение. В борбата срещу тези прояви отговорна задача имат средствата за масова пропаганда и агитация, които трябва компетентно и обективно да отразяват спортните събития и проблемите на физическата култура и спорта, смело да разобличават непристойните прояви в спорта независимо от техните носители.

Друзарки и друзари,

С публикуваното вчера решение на Политбюро на Централния комитет от 15 декември т. г. се създават допълнителни предпоставки за успешно решаване на такива важни проблеми, свързани с развитието на физическата култура и спорта, каквито са материалната база, спортните и туристическите пособия, кадрите, възпитанието на спортистите и научността в ръководството. Същевременно ясно се разграничават и определят отговорностите на Българския съюз за физическа култура и спорт, Димитровския комунистически младежки съюз, българските професионални съюзи и Комитета за младежта и спорта при Министерския съвет и на други обществени и държавни фактори, което създава възможност ръководството на физическата култура и спорта съществено да се подобри.

ните въпроси, които създават условия за нов, бърз и всеобхватен подем на физкултурното и спортно движение в България, всички по-нататък забиси от субективния фактор, от инициативата и активността, от последователната работа и борба на онези организации и ведомства, на които най-непосредствено е поверена съдбата на това движение.

Изключителна е в това отношение отговорността на Българския съюз за физическа култура и спорт като масова самодейна обществена организация. За напред главните задачи на Българския съюз за физическа култура и спорт, на отделните федерации и физкултурните дружества са масовизирането на различните спортове, издигането на спортното майсторство и комунистическото възпитание на спортистите, за което по-бързо и цялостно решаване те трябва да се заемат с всички сили и с най-голяма настойчивост.

Специално трябва да се изтъкне голямата роля и отговорност на Димитровския комунистически младежки съюз в областта на физическата култура и спорта. Сега от Комсомола още повече се изисква да насочи вниманието на своите органи и организации към ежедневна и конкретна работа за развитието на масовата физкултура в учебните заведения и селата, където той трябва да бъде главен организатор на това важно дело. Същевременно неговата постоянна задача е активно да помага на БСФС за масовизиране на спортовете и за възпитанието на спортистите.

Главен организатор на масовата физкултура в предприятията и учрежденията и в бъдеще си остават българските професионални съюзи, които те трябва да избършат с по-голям размах и целенасоченост, при най-близката и енергична подкрепа на Комсомола. Едновременно с това професионалните съюзи са дължни системно да помагат на БСФС за масовизирането на различните видове спорт в предприятията и учрежденията.

Постоянно задължение на Българския съюз за физическа култура и спорт е да оказва квалифицирана методическа помощ на Комсомола и на професионалните съюзи в тяхната работа за развитието на физическата култура сред всички слоеве и възрасти от населението.

За да се усъвършенствува ръководството на физическата култура, спорта и туризма, разширяват се функциите и се повишава ролята на Комитета за младежта и спорта в тази област, който се запазва като държавно-обществен орган. Главното е, че се превръжда този комитет да разработва и провежда държавната политика в областта на физическата култура, спорта, и туризма сред всички слоеве на населението и на първо място сред младежта. На него се възлага много важна задача — в съответствие с програмата на БКП и въз основа на резултатите от избършеното изследване за физическото развитие и приспособеност на нацията, съвместно с Българския съюз за физическа култура и спорт, Българския туристически съюз, Димитровския комунистически младежки съюз, българските професионални съюзи и други институти и ведомства да разработи цялостна концепция и система от нормативи и показатели за развитието на физическата култура, спорта и туризма сред младежта и различните слоеве от населението през етапа на зрялото социалистическо общество.

Централният комитет на Българската комунистическа партия призовава Българския съюз за физическа култура и спорт, Димитровския комунистически младежки съюз, българските професионални съюзи, партийните, държавните и обществените органи и организации, цялата наша общественост да дават своя принос за осъществяването на решителен подем в масовизирането на физическата култура и спорта сред различните слоеве на младежта и населението, за издигане на спортните ни успехи на равнището на световните спортни постижения, за комунистическото възпитание на спортистите, за пълен разцвет на социалистическото ни физкултурно движение.

Централният комитет на Българската комунистическа партия е уверен, че в тясна дружба и сътрудничество с прославените спортисти на Съветския съюз и спортистите на другите братски социалистически страни българските състезатели, тренъори, научни работници и физкултурни ръководители за напред ще постигнат нови, по-големи успехи, ще издигнат още по-високо знамето на нашата социалистическа родина на международното спортно поле.

Нека в тази благородна работа и борба ни възлюбява пожелата на партията на българските комунисти: „Масова физкултура и спорт, високо спортно майсторство, ярки комунистически добродетели!“

От сърце пожелаваме на Четвъртия конгрес на Българския съюз за физическа култура и спорт делова и ползотворна работа!

Да живее и процъфтява нашата скъпа татковина — Народна република България!

Да живее и побеждава делото на мира,

КЪМ НОВИ СПОРТНИ ВЪРХОВЕ!

Зала „Универсиада“, в която небезсънно са решавани и обсъждани проблеми от изключителна важност за нашата страна, преорисани в последните дни на годината, която изпращаме, делегатите и гостите на Четвъртия конгрес на Българския съюз за физическа култура и спорт. Те дойдоха като пратеници на многобройната жизнерадостна армия на българските физкультурници и спортисти с мисъл и отговорност за бъдещето на българския спорт, физическото възпитание на младежта, жизнеспособността на нацията. Те дойдоха, за да направят задълбочена преценка на една изключително благоприятна дейност и начертаят пътя за нейното развитие в бъдещето.

Сега, когато конгресните дни отминаха, още по-ярко се очертават големите задачи, които нашето физкультурно и спортно движение изпълнява и които в следващите години ще ни водят към нови, още по-високи върхове.

Всичко, което се каза и което се реши в конгресната зала, беше пропито от онзи дух на дръзновение и творчество, който е характерен за социалистическа България. Това се определя от забележителното време, в което живеем, време, в което нашият народ, въоръжен с историческите решения на Десетия конгрес, с програмата на партията за изграждането на зряло социалистическо общество, върви уверено напред и отдава всичките си сили и знания за изпълнението на единния план за обществено-икономическото развитие на страната.

БЛАГОДАРИМ ТИ, ПАРТИЙО

Така започваха изказванията си делегатите на IV конгрес на БСФС. С благодарност за грижите, за вниманието, за признанието на важността на физическата култура и спорта. Повече от две години минаха под мотото – масовизиране на спорта, физкультурата и повишаване на спортното майсторство, изграждане на ярки комунистически добродетели!

Повече от две години минаха под знака на решението на Политбюро на ЦК на БКП от 1. IX. 1969 г., в което се дадоха насоките, очерта се линията, посочиха се генералните задачи.

В навечерието на конгреса пролича отново партийната грижа. На 15 декември излезе ново решение на Политбюро на ЦК на БКП: „За по-нататъшен поред в развитието на физкультурата и спорта и туризма“, което всички дейтели и специалисти в областта на физическата култура и спорт посрещнаха като ясно очертана програма за важността и развитието на сектора, в който работят.

Затова и благодарността към партийната грижа, изразена на конгреса, беше искрена и с дълбоко признание, беше изказана в бира, че физкультурниците и спортистите, всички, които работят за развитието на нашето физкультурно движение, ще отговорят на тази грижа с дела, достойни за отплата.

СПОРТЕН ДУХ

Той беше една от характерните черти на конгреса. Хората са свикнали да очакват от спорта победи и сега в конгресните дни им се струваше, че в залата са се събрали делегатите, за да решат как по-често да побеждаваме, как да избегнем оороченията от спортните поражения. В тази опростена представа има и голяма доза истина. Тези, които бяха в конгресната зала и дълго преди това обсъждаха проблемите на физкультурата и спорта в своите дружества, в окръзите и федерациите, търсеха пътища за крачка напред, която искат да направят. В това търсене се чувствуваша не само по-големите мащаби и стремежа към новото, но и онази спортна страст, без която са немислими победата и движението напред на спортното поле. Това беше заочно състояние на хора, които прогнозираха, виждаха своите задачи в бъдните години, обсъждаха това, което е било, и това, което трябва да бъде...

В залата бяха хора на различна възраст, представители на различни поколения, но спортният дух бе еднакво висок за всички. Може би затова така точно прозвуча и приветствието на ветераните, майсторите на българския спорт и пионерите, което откликна в сърцата на всички: „От чистата сплав на тези три поколения се ражда и израства голямото бъдеще на българския спорт!“

ЗА ЖИЗНЕСПОСОБНОСТТА И ДЕЕСПОСОБНОСТТА НА НАЦИЯТА

Хуманна, благородна и високоотговорна задача, която партията поставя пред българското физкультурно и спортно движение. Тя е резултатът от X конгрес на БКП

рес на БКП програма определя физкультурата, спорта и туризма като едно от средствата, чрез които „най-пълно да се използва свободното време за непрекъснато обогатяване на общата и специална култура на човека“.

Този проблем зае твърде важно място в цялата работа на IV конгрес на БСФС, защото той интересува не само деятелите на спорта, но засяга всички граждани на страната ни, привлича вниманието на цялата наша общественост. За неговото решаване се отделят толкова много средства от партията и държавата за създаване на широка мрежа от спортни игрища и съоръжения, спортни школи и отбори, групи на активно спортуващи – всичко, което определя социалистическия облик

ДВАМА ИЗТЪКНАТИ СПОРТИСТИ – ЗАСЛУЖИЛИТЕ МАЙСТОРИ НА СПОРТА АТАНАС ШОПОВ И ДИМИТЪР ПЕНЕВ – ДЕЛЕГАТИ НА КОНГРЕСА

ВЪВ ВСЯКА ПОЧТИВА СЕ СПОДЕЛЯТ НОВИ ВПЕЧАТЛЕНИЯ. СРЕШАТ СЕ СТАРИ СПОРТНИ ПРИЯТЕЛИ. ТАКА Е И ПРИ ДЕЛЕГАТИТЕ ОТ СТАРОЗАГОРСКИ ОКРЪГ.

на нашето физкультурно движение. Решението на Политбюро на ЦК на БКП от 15. XII. 1971 г. определя отговорното място в решаването на тази задача на Комсомола, професионалните съюзи, БСФС и другите масови организации. Посочва ясно линията не само на съгласуване и взаимно съдействие за подобряване на физическата култура и спорта, но и конкретните задачи, които всяка една от тези организации има да решава в бъдеще. Всичко това намери ясен израз и в конгресните решения за разширяване на спортната база, за преодоляване на много затруднения в борбата за спортна площ, за активизиране усилията на цялата наша общественост.

В залата имаше представители не само на физкультурните организации. Имаше професори, лекари, артисти, писатели, художници... Всички те изразиха единородно становище, че партийните решения могат да бъдат изпълнени само с дружителните усилия на много институти и организации.

През периода между двата конгреса (Третия и Четвъртия) спортното движение у нас получи още по-голямо обществено признание и това бе ярко потвърдено през трите конгресни дни в зала „Универсиада“. Заедно с грижата за преодоляване на съществуващите слабости и недостатъци, за да бъдат физкультурата и спортът всеобхватни, пролича и подкрепата на цялата наша общественост за бъдещото развитие на българския спорт, на който са подвластни всички хора независимо от възраст и професия...

ДА БЪДАТ ПОВЕЧЕ СПОРТНИТЕ ПОБЕДИ!

Вниманието на делегатите беше съсредоточено и към този важен въпрос: как да повишим спортното майсторство. И не само да го повишим въобще, а да бъде то на световно равнище. Много български спортисти и треньори вече доказаха, че това е възможно. Много пъти вече българският химн в чест на победителите е звучал във всички краища на света. Доказвателно е многократно, че и в нашата страна се раждат ярки дарования. С това самочувствие трябва да се работи и в бъдеще, за да са повече спортните победи.

МОРАЛНО ЧИСТИ, ВСЕОТДАЙНИ, ВОЛЕВИ СПОРТИСТИ!

Качества, задължителни за всеки спортист на социалистическото ни отечество. Качества, които се възпитават в единен процес с умението да се побеждава на спортното поле. Едва ли друг така отговорен форум на спортното движение в България, какъвто бе IV конгрес на БСФС, е отделил толкова важно място на възпитателната работа със спортистите и физкультурниците. В приветствието

Нашите първи спортисти все още са дължници за огромните грижи, които се полагат за спорта в България, за условията, при които те живеят и спортуват, грижи и условия, на които завиждат спортистите от други страни, които не познават възможностите на нашия социалистически спорт.

Успехите на българските спортисти, техните постижения и рекорди могат и трябва да съответствуват на всеобщите успехи на страната ни в икономиката, науката и културата.

Точно затова конгресът отдели значително място на въпросите за повишаване на спортното майсторство, усъвършенстването на тренировъчния процес, масовизирането на спортовете на основата на научно обосновани програми, които да се прилагат не само в рамките на националните отбори. В тази връзка все по-значима става и ролята на спортните специалисти – тези, които трябва да решат голямата задача по-често да побеждаваме. В спорта – казваха делегатите – няма място за равнодушие, няма място за самоуспокоение. Само със страст и амбиция, със знание и непрекъснато повишаване на квалификацията трябва да се преследва постигането на поставената цел. И това е еднакво задължително и за треньорите, и за състезателите, и за спортните ръководители, защото спортът е дейност на непрекъсната надпревара, на непрестанна борба. Дейност, в която на най-откритата арена – състезанието – всеки доказва преимуществата и недостатъците си...

то на ЦК на БКП е ясно подчертано: „В условията на гигантския двубой между двете идеологии – комунистическата и буржоазната – всяко международно спортно събитие надхвърля своите специфични рамки и неизбежно придобива и политически характер.“

Наред с извадата на своето спортно майсторство тези, които защитават цветовете на България на международното спортно поле, трябва да притежават и високи граждански добродетели, всеотдайност и воля за победа, принципност, преданост към делото на Българската комунистическа партия – качества, характерни за истинския представител на една социалистическа страна.

Към изграждането на такива характерни трябва да се насочи и цялата работа на спортните педагози и специалисти, на самите физкультурници и спортисти. Това още по-често знаем на Народна република България ще се извисява високо в чест на спортните победи и ще отблъзва възхода на българския спорт.

Конгресът приключи. Досегашните резултати от дейността на Българския съюз за физическа култура и спорт, активността на делегатите, компетентните препоръки, трезвите преценки показваха, че спортното движение в нашата страна разполага с една солидна армия от способни, предани на партията командири на физкультурното движение. Сега предстои нови изпитания, предстои много работа – тиха и безшумна, настойчиво и последователно изпълнение на решенията. Предстои творческа работа за бъдещето на българския спорт...

ПРИВЕТСТВИЕ ПО КОНГРЕСА ОТ ВЕТЕРАНИТЕ, МАЙСТОРИТЕ НА СПОРТА И ПИОНЕРИТЕ: „ОТ ЧИСТАТА СПЛАВ НА ТЕЗИ ТРИ ПОКОЛЕНИЯ СЕ РАЖДА И ИЗРАСТВА ГОЛЯМОТО БЪДЕЩЕ НА БЪЛГАРСКИЯ СПОРТ.“

Снимки: Йордан СКРИНСКИ и Емил МАНДЖАРОВ

ОТ ТРИБУНАТА НА КОНГРЕСА

ВАЛЕНТИН ДМИТРИЕВИЧ УБОХИН, председател на Комитета за физическа култура и спорт при Министерския съвет на РСФСР:

„Нашето сътрудничество е обширно и многостранно. То включва спортни състезания, обмен на тренери, специалисти и учени, взаимна помощ при подготовката за предстоящи международни състезания и шампионати, сътрудничество в международните спортни организации. Само през 1971 г. около 700 съветски спортисти са били в България и повече от 800 български са посетили Съветския съюз. Свързват ги искрена дружба и взаимно признание.“

КРУМ ВАСИЛЧЕВ, СЕКРЕТАР НА ЦК НА ДКМС:

„Задължени сме да работим така, че нашите спортисти повече от всякога да бъдат убедени бойци на партията, да облагодетелстват безпределна обич и вяност към нейното историческо дело, да бъдат пламени патриоти и интернационалисти, с високи морално-волеви качества и постоянен стремеж към спортно усъвършенстване, с високо чувство за гражданска отговорност и патриотичен дълг. . . За да изпълним поръката на партията, повече от всякога се налага пълно единство в работата на Комсомола и Българския съюз за физическа култура и спорт.“

АНИ СПАНЧЕВА, ЗАМ-МИНИСТЪР НА НАРОДНАТА ПРОСВЕТА:

„Внедряването на модела за физическо възпитание, спортната и туристическа дейност на учащите се е нов, по-висок етап на развитие на физическото възпитание в училището, съответстващ на нарастващите потребности на обществото.“

Д-Р АНГЕЛ ТОДОРОВ, МИНИСТЪР НА НАРОДНОТО ЗДРАВЕ:

„Само по пътя на единството и интеграцията между медицината и физкултурата могат най-успешно да се решават

кардиналните въпроси за здравето, трудоспособността и дълготелуето на човека.“

СТОЯН ХРИСТОВ, СЕКРЕТАР НА ЦС НА БПС:

„Дейността на профсъюзните органи и организации е и ще бъде насочена в три основни направления, а именно: внедряване на физическата култура в режима на производството, на работното време; широко практикуване на физическата култура и спорта в ежедневието; масово използване на физическата култура и спорта по време на седмичната и годишна почивка.“

Другарят Трендафил Мартински бе избран за председател на ЦС на БСФС

БЮРО НА ЦС НА БСФС

председател - ТРЕНДАФИЛ МАРТИНСКИ
първи зам.-председател - МИХАИЛ КОЛЕВ

заместник - председатели:
КРУМ ВАСИЛЧЕВ, секретар на ЦК на ДКМС
ХРИСТО МЕРАНЗОВ
НИКОЛАЙ АНДОНОВ
ИВАН РУСАМАНОВ
ГРУЮ ЮРКОВ

членове: Ангел Бързашки, Вълко Петров, Васил Попов, Георги Куцалов, Дечо Мърмъров, Данаил Николов, проф. д-р Драгомир Матеев, Иван Дончев, доцент Иван Стайков, Иванка Христова, Илия Млечков, Неялко Донски, Никола Грошев, Райко Петров, Пенчо Балов, Стоил Христов, Славчо Тепавичаров, Стоил Сотиров, Цветана Димова.

Избрано бе и председателство в състав: председател и заместник председателите.

Заместник-председателят на Държавния съвет на НРБ другарят Пеко Таков и другарят Трендафил Мартински сред наградените герои на социалистическия труд Филип Кривиралчев, Мария Гугова, Жулиета Шишманова и Петър Киров.

И „златните момичета“ от ансамбловото съчетание и тяхната треньорка с високи отличия. На снимката от ляво на дясно: Вера Маринова, Катка Благовба, Снежана Дечева, Румина Стефанова, Златка Пърлева, Десла Катлаева и Аси Кършева.

ИЗМЕРЕНИЯ НА БЪДЕЩЕТО

● Спортът е насъщна потребност за физическото развитие и дееспособност на младежта и народа, за съхраняване и повишаване жизнеността и устойчивостта на българската нация. Затова темпове, с които ще се увеличава броят на занимаващите се с физкултура, ще се ускори решително.

Основната задача на БСФС в масовизирането на спортовете се заключава в работата на дружествените отбори от различни възрасти; в изграждането на спортни школи за деца и юноши и в осъществяването на методическо единство в детско-юношеския спорт; в грижите за формирането и подготовката на представителните отбори в учебните заведения, предприятията, учрежденията и селата. За масовизирането на спортовете органите на БСФС чрез съветите за физическа култура и спорт търсят активната помощ на Комсомола и БПС.

● За по-нататъшното масовизиране на спортовете IV конгрес на БСФС утвърждава перспективна програма до 1980 година: спортисти - 670 хил., второразредници - 44 хил., треторазредници - 173 хил., носители на юношески разред - 105 хил., инструктори - 46 хил., съдии - 48 хил. За превръщане в живота на тази програма най-важният дял се пада на учащите се, като за целта е необходимо да се създадат подходящи условия за масовизиране на спортовете сред тях.

● Като изхожда от задачите, поставени в партийните решения, конгресът счита, че главно направление в работата на БСФС в областта на спортното майсторство за напред трябва да бъде решително увеличаване на темпове в развитието на спортовете, като особено внимание се отделя на леката атлетика, плуването, гимнастиката, борбата, баскетбола, волейбола и футбола.

● Конгресът поставя задача до 1975 г. по всички спортове да бъдат подготвени 1034 майстори, 2543 кандидат-майстори на спорта и 17 053 първоразредници, а до 1980 г. броят им да достигне съответно 1228, 3198 и 20626.

● За да се подготви широк и добре обучен резерв на националния спорт, през следващите няколко години усилията трябва да се насочат към решаване на основните проблеми в областта на детско-юношеския спорт.

● IV конгрес на БСФС определя като главна задача във възпитателната работа със спортистите, треньорите и физкултурните дейтели изграждането на марксистко-ленински мироглед у тях, формирането на личности с яки комунистически добродетели, безпощадната борба срещу всякакви чужди на нашата социалистическа действителност прояви, чрез създаването на повсеместна непримиримост към нездравите явления.

● Цялата дейност по преустройството на идеологическата работа да се основава на единната програма за комунистическото възпитание на спортистите, утвърдена от бюрата на ЦС на БСФС и ЦК на ДКМС. Тя изисква диференциран подход към спортистите от различните отбори и групи, най-тясно свързване на възпитанието с учебно-тренировъчния процес, с възрастовите, образователните и психическите особености на спортистите, треньорите и спортнопедагогическите кадри.

● Новите задачи, които постави Десетият конгрес на БКП и решението на Политбюро на ЦК на БКП от 15 XII 1971 г., изискват да се подобри още повече организаторската работа и да се усъвършенствуват методите на ръководство на физическата култура и спорта, да се прилага последователно научен подход в управлението на физкултурната и спортна дейност.

Практическата дейност на всички кадри да се насочи към подобряване на работата в дружествената за физическа култура и спорт, които са решаващи звена в структурата на БСФС. Тези основни задачи са масовизиране на спортовете, повишаване на спортното майсторство и комунистическото възпитание на спортистите. Необходимо е да се подобрява научността и организаторската работа на ОС на БСФС и ЦС на БСФС, да се стимулира инициативността и самостоятелността на българските спортни федерации.

● Големите задачи, които БСФС трябва да решава, изискват от всички негови органи да осъществяват още по-тясна връзка и взаимодействие, да издигат на по-висока степен съвместната работа с Комсомола и профсъюзите.

(Из резолюцията на IV конгрес на БСФС)

В СТУДЕНИТЕ ВОДИ НА РОПОТАМО Е «ГОРЕЦО»

мразовитите декемврийски недалеч от река Ропотамо, в томо кокетно хотелче на Арцино, са намерили приют двата и двата упорити млади хореод много трудности те вседневна подготовка, плодотворна която ще съберат през отом на 1972 г. Това са момчетата от отбора по кану-каяк, по под ръководството на същия треньор Бончо Бонев и същия специалист Геннадий Бунин са отдали всичките си сили и енергия за овладяване на вито спортно майсторство. След ден в този кратък предзоднишен период, преодоляйки негодите, преминавайки през редица изпитания, те се наближават към завената си цел. За от тези дни в тренировъчното им ежедневие ще би разкал сега.

Те стават в седем часа и продават утринната си гимнастика. Разгръбката, тичане, малко шаниера с топка и неусетно са извадили първите минути от началото на деня. Закуска и след това отправят към Ропотамо, прекрасавица, която е единствената река в България, удобна за ещировка през зимата. Тренировките дават указанията си и без ого суемете, една по една, лодките се спускат във водата. ес се работи за издръжливост, ва означава, че всеки ще гребет малко 20 км. Същевременно се едела внимание за техническото усъвършенстване. Седим на малкото кейче и подгичаме от струг, а покрай нас миват момчетата, запотени, зарвени, лъхащи на здраве и сила.

Ето появява се и Мария. Някак си е чудно, че толкова малко момиче има в себе си сили да се бори с голямата лодка. Тя е цялата мокра и излиза при нас. Малко невнимание и ето ти принудителна баня. Влиза в бунгалото, чака горещ чай, смяна на дрехите и отново в лодката. От брега или с моторицата във водата треньорите съветват, показват грешките, мъчат се да ги изправят. Фегя Дамянов например не натиска достатъчно с крака. И цялото му внимание е насочено в отстраняването на този недостатък.

Следобедната тренировка е крос. Колко невинно звучи, но трябва само да видите осемкилометровия маршрут, за да разберете какво се крие зад него. Момчетата са го нарекли „мотокрос“. През хълмистите дюни с глезени, затънали в пясъка, трябва да се избяга това разстояние, след което не си чувствуваш краката от умора. А после в базата, където за „почивка“ бгдигаш петнадесет минути тежести...

След вечеря идва времето на развлеченията. Шах, тенис на маса, телевизия...

Разговаряме за това, кой с какви надежди очаква олимпиадата. Всички са настроени бойко, вярват в силите си.

— Надявам се да се представя по-добре от Мексико — казва Борис Любенов. — Пък каквото сабя покаже!

Безпощадни към себе си по време на тренировките са Фегя Да-

мянков и Виктор Бойчев. Вчера дойдоха направо от юношите и ето вече мерят сили със световния елит. Те са бронзови призьори от световното първенство в Белград на 500 и 1000 м двойка кану. Ратчица се още на Иван Бурчин, четвърти в света на 10 км, на Васил Чулингов, основна единица в каяка, а и на всички останали.

В девет и половина всички са по леглата, защото на следващия ден картината се повтаря...

Недалеч от тях, в международния лагер Приморско, се намира другата „половинка“ — академичното гребане. Треньорът Николай Здравков пое отбора в началото на тази година, но вече личат плодотворите на неговата работа. На големите международни регати в Москва, Берлин, Швейцария и ГФР двойката Димитър Вълков и Димитър Янакиев с лодководач Нейко Добрев намираще неизменно място в тройката. Готви се и олимпийецът Йордан Вълчев, сега на скиф.

Понагнахме при гребците в „лек ден“ — за отмора от вчерашното натоварване днес изминаха само... 35 км. Въпреки тежките условия за тренировка се чувствуват оптимизъм, желание и вяра, че положеният труд ще бъде възнаграден със спортни успехи.

Белизар ЗАХАРИЕВ

ВИКТОР БОЙЧЕВ И ФЕГЯ ДАМЯНОВ, СЕГА В ОТДЕЛНИ ЛОДКИ, ЗА ДА СЪБЕРАТ ПОВЕЧЕ СИЛИ, А СЛЕД ТОВА ДРУЖНО — С ОЛИМПИСКИ ПРИЦЕЛ

И НА „АКАДЕМИЧНИТЕ“ РАМЕНЕТЕ ТРЕБВА ДА СА ЯКИ.

НА „СУХО“ — ТЕЖКО ЗА ДА БЪДАТ ЛОДКИТЕ „ПОЛЕКИ“.

ГРЕБЦИТЕ СА ПО БЪВНИ НА СУША, А ПО-БЪРЗИ НА ВОДА.

Снимки: Йордан СКРИНСКИ

ГОВОРИ ШАМПИОНЪТ И ПРИЯТЕЛЯТ

Бух — така наричат всички големия приятел на българските кануисти, заслужил майстор на спорта Геннадий Иванович Бухарин. Дългогодишен световен шампион на 1000 и 10000 м, носител на бронзов медал от олимпиадата в Мелбърн, сега той е дошъл при нас да сподели богатия си състезателен опит. Винаги усмихнат, весел, готов да помогне.

— Геннадий Иванович, какво ще кажете за българските гребци?

— При момчетата съм от 1970 Мога да кажа, че наистина работят. В началото си спомням как се огъваха пред най-малката трудност, но сега не е така. Всички са пропити със съзнанието за отговорността и доверието, което им е гласувано от треньори, федерация и българската спортна общественаност. Всички желаят и се надяват, че ще го оправдаят. Питате за възможностите им? Те са големи. Разликата между тях и най-добрите в света е 1-2, максимум до 3 секунди. Наша цел е да ги открием и изстискаме от момчетата. Това може да стане, като се подобри общата и скоростна издръжливост и се усъвършенствуват още по-добре технически. Но най-вече тези секунди могат да се „вземат“ от морално-волевата подготовка. Усилията ни ще бъдат оправдани и в тази насока. Четири години подготовка и само четири минути, през които трябва да покажат, че трудът не е отишъл напразно...

ДО „СТАРТ“ И НЕГОВИТЕ ЧИТАТЕЛИ

От името на Българския олимпийски комитет отправям сърдечен привет на читателите на „Старт“ и им пожелавам здраве и сполука през новата олимпийска година.

В краткия още период на своята дейност „СТАРТ“ даде значителен принос за развитието на спорта в нашата Народна република. Не се съмнявам, че той принос ще расте и ще съдействува и на нашия олимпийски комитет в борбата му за осъществяване олимпийските идеали, в борбата му за тържеството в света на интернационалната солидарност, в борбата му за тържеството на мира и на прогреса.

Генерал-полковник Владимир СТОЙЧЕВ

председател на Българския олимпийски комитет

ДА КРЕПНЕ СТАРАТА НИ ЗДРАВА ДРУЖБА!

В навечерието на Нова година се свързахме с прославения съветски борец Александър Медвед, който бе радостен да предаде новогодишните си пожелания на своите многобройни български приятели чрез „СТАРТ“.

С българските спортисти ме свързва стара и здрава дружба. Желяз им през новата година големи успехи. Сигурен съм, че по-младите ще бъдат достойни за славата на ония, които защитаваха честта на Народна република България в Мелбърн и Рим, в Токио и Мексико – славата на Никола Станчев и Димитър Добрев, Еньо Вълчев и Продан Гарджев, Боян Радев и Петър Киров. А ветераните още веднъж ще докажат, че младите има какво да научат от тях.

Нека през новата година българските борци пожеланията си за големи успехи, нека още повече укрепва дружбата, която свързва нас – българските и съветските борци – на тепиха и извън него. И да си пожелаем добра среща в Мюнхен! Александър МЕДВЕД заслужил майстор на спорта

Фоторепортерът Мирослав ЧЕРВЕНКА ни представя моменти от срещата, организирана от ЦС на БСФС между група писатели и изтъкнати спортисти и треньори. Горно – говори заслужилите треньори Райко Петров; в средата – заслужилата треньорка Жулиета Шишманова споделя мнението си за мъжествеността и... женствеността в спорта; долу – писателите П. Незнакомов, П. Вежинов, Л. Стефанова, председателят на ЦС на БСФС Тр. Мартински и Боян Болгар.

ГОЛЯМАТА СИЛА НА СПОРТА

Тези срещи между писатели и спортисти станаха вече традиционни. ЦС на БСФС по-често събира един кръг от хора, които сме свикнали да виждаме по трибуните на стадионите и спортните зали. Хора, които в неделните дни не са известните наши писатели и поети, а редовни запалковци с вълненията на хиляди души. После това вълнение откриваме в някой разказ, в някой повест, в някой стих, за да ни върне отново към гордостта от победата, към горчивината на поражението.

Изминаха няколко месеца от последната среща. През това време борците и гимнастиките ни зарадваха с големите си победи. Сега, в навечерието на Новата година, разговорът отново се връща към техните успехи и неусетно надхвърляше конкретните случаи, прерастваше в много по-значими, по-дълбоки теми.

ЗАЩО ОБИЧАМ СПОРТА?

На границата между шега и изповед се казва много неща, които развълнуваха спортистите може би повече от медалите и отличията, защото тези хора тук можеха да им кажат всичко, което залага изразява с аподисментни или... с глух ропот.

Павел ВЕЖИНОВ каза, че най-важното го правят и най-много го ядосват неговият син и футболният отбор на „Славия“. Но и в най-тежките минути на отбора си и в помислите си не му е изневерявал. „Моите спортни приятели мислят – сподели той, – че обичам повече литературата. Моите литературни приятели са убедени, че на първо място е спортът. Не мога да кажа кой са по-правни, но без да се сърдят колегите от „Литературен фронт“, ще трябва да кажа, че съм по-редовен читател на в. „Народен спорт“. На какво се дължи това ужасно пристрастие към спорта? На голямата надежда в бъдещето, на гордостта, която ни дават спортистите! Когато един борец побеждава, виждаме в това възможността на българина да побеждава. Когато наши състезатели падат, виждаме липсата на мъжество, на дух, на психика, останала ни от робските години. Ние сме много талант-

лив народ и мисля, че спортът ни дава възможности да го доказваме, че ни дава чудесни примери за обобщения, които повдигат духа на българина, и в това се крие голямата му сила...“

ЧЕЛКАШ вижда тази голяма сила на спорта в способността му да трогва, да разочарова дори, да вълнува! „Прекланям се – казва той – пред победите на нашите спортисти, пред педагозите, които ги създават, пред любовта към родината!“

Научихме и един малко известен факт. Преди години Челкаш победила монголски състезател по тенис на маса, който според него бил републикански шампион. Тази победа на български писател на международното спортно поле до сега никъде не е описана поради скромността на авторът Челкаш, но не е за пренебрегване, както казва спортистът Челкаш...

ТОНИЧ смята, че „любовта към спорта се дължи и на това чудесно нещо – раждането на рекордите. Имена, които до преди няколко часа са били неизвестни, обикалят за секунди по ефира и събуждат любопитството на све-

та. Древните поети са се възхищавали от най-ловките, от най-силните. Сега вече от съвременния спортист се иска не само ловкост и сила. В него ние търсим и големия човек...“

Луляна СТЕФАНОВА е обикнала спортистка на олимпиадата в Мексико. Хората се сближават повече в сраженията, отколкото в мирно време, и в спортните битки тя е видяла много мъжество, много сила и физическа, и духовна. Спортните ръководители се страхували да не би писателката да се увлече по простотата на Мексико и да не види нищо от олимпиадата, на която я поканили. Напразно са се страхували. Нищо не можело да откъсне поезията от това очарование на спорта, открито малко по-късно, отколкото у другите ѝ колеги, но затова пък оставило трайни следи за цял живот.

Председателствуваният срещата Боян БОЛГАР вижда силата на спорта главно в това, че той най-ярко ни показва вече, че светът е малък, че не можем да се движим в местни мащаби. Вече от всичко се иска да бъде на световно равнище...

В отговора на този въпрос, който писатели сами си поставяха в тази вечер, спортисти, треньори и делтели можеха да почувствуват и голямата благодарност към хората, които спортът е вълнувал, и голямата си отговорност към публиката и към народа си! И тези, които присъствували, защото бяха избрани между всички, защото бяха победители, и другите, за които се говореше не по-малко...

От любовта към спорта разговорът мина естествено към една друга тема, към

ЖЕРТВАТА НА СПОРТИСТИТЕ

„17 години не съм изпил нито една чаша алкохол, 17 години не съм запалил нито една цигара – казва героят на социалистическия труд, прославеният борец Еньо ВЪЛЧЕВ. – Само за едно закъснение, за една вечер, изгонихме борец от националния отбор за шест месеца. След две години той стана четвърти, след още две – световен шампион...“

„Нито един затворник – казва заслужилите треньори Райко ПЕТРОВ – не е подложен на такъв режим, на какъвто сами се подла-

гат големите спортисти. Колко пъти любовта отминава спортиста, колко пъти трябва да „умре“ един състезател, за да стане шампион. За да се подготви шампионът, му трябва 15 години. 15 години лишения и труд, при това без да му гарантира някой, че след тези 15 години ще получи мечтаната титла. За нея трябва да воюва, да воюва и ако днес някой е опрлял плещите му на тепиха, утре да дойде пак и да се бори, докато победи...“

ЗАЩО ДА НАРИЧАМЕ ТОВА ЖЕРТВА?

Този въпрос дойде съвсем неочаквано. Наистина какво друго може да се нарече жертва, ако не този апоетически труд и този нечуван аскетизъм? Павел Вежинов има друго въждане по този въпрос и след като го изслушаха и спортисти, и треньори трябва да се съгласят, че има право.

„Ако можех да се върна назад – казва писателят, – ако можех да избирам, бих искал да бъда футболист, а не писател. Ако можех да бъда на мястото на Пеле в един мач, в който може да събира така възторзите, не бих се поколебал ни за минутка. Един спортист, който не използва експлозивната си сила, един спортист, който може да продаде за чашка алкохол големия си шанс да вълнува, не е спортист! Варно, че за един миг на победата са дадени години труд, но затова пък какво може да се сравни с този миг!...“

Маргарита РАНГЕЛОВА

Старт

НОВОГОДИШНА АНКЕТА

Кой ли не се интересува от физическата култура и спорта в нашия динамичен век?! И както всички имат свои любими автори, художници, актьори и пр., така и представителите на нашата творческа интелигенция, ветераните от нашето спортно движение, млади и стари отправят своите симпатии към отделни спортисти или отбори. Как би изглеждала една малка новогодишна анкета сред тях?

- Въпросите, които зададе „СТАРТ“, бяха три:
1. КОЙ СПОРТИСТ СПЕЧЕЛИ ВАШЕТО УВАЖЕНИЕ ПРЕЗ 1971 ГОДИНА И ЗАЩО?
 2. НА КОЙ ОТБОР ОТДАВАХТЕ ВАШИТЕ СИМПАТИИ?
 3. ВАШИТЕ ПОЖЕЛАНИЯ ЗА НОВАТА 1972 ГОДИНА?

ДА Е МИРНО

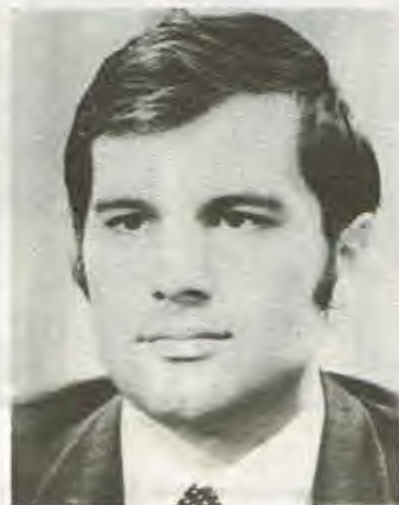
ИВАН

зав. кино и фото при ЦС на БСФ

1. Простете да отделим няколко минути. Макар и не показвам само схватки, и го класически и с виждам като ело, виждам ги и раз на български стоен пре социалистически! Снимката вляво!
2. А ако тръбор, комуто от те симпатии спорно нашите ансамбловото с Снимката вдясно!
3. Моето по година е: повече личните колеки родината, по-социалистически! Снимката долу!

ИВАН СЛАВКОВ

първи зам. председател на Комитета за телевизия и радио и директор на Българската телевизия, майстор на спорта по водна ски

1. За мене беше удоволствие да едам схватките на Александър Томов, най-силния борец в света. Бях радостен, че силата на мларина мой показа пред двайсет хиляди посетители на стадиона и пред не по-малко от сто милиона телевизионни зрители... още, че в чест на неговата победа над стадиона гордо прозвуча Мила родине “.
2. Доскоро ми доставяше удоволствие играта на футболните отбори от „Левски-Спартак“...
3. Телевизията ще предава по-голяма част от зимните и летните олимпийски игри. Искане се българските спортисти с победи и добро представяне да радват нашите многохилядни зрители. Освен това нека 1972 година

БОЖИДАР БОЖИЛОВ

секретар на Съюза на българските писатели, лауреат на Димитровска награда

удоволствие ми достави играта на баскетболния отбор на „Академик“. Помня годините, когато българският баскетбол и волейбол бяха в истински разцвет. Сега, когато отново се чувства едно възраждане, бих желал бъдещето да им донесе нови успехи. Да постигнем това, което заслужаваме. Имаме традиции и това е основа, на която може да се гради успешно бъдещето.

3. На олимпийските игри в Мюнхен да се поздравим с успехи, и то не само в традиционните силните спортове, но и в тези, които досега не са ни носили успех.

Нека през новата година нашите писатели, които обичат спорта, създават повече произведения за този така възлюбван младите хора свят – света на спорта.

НИКОЛАЙ ГЮЗЕЛЕВ

народен артист, лауреат на Димитровска награда

1. Мария Гизова, защото успя да запази спортната си форма и да докаже на цял свят, че е най-добрата в художествената гимнастика. Този спорт се харесва на много хора, защото е един мост между изкуството и спорта и затова се отличава със своята изключителна красота. Възхитен съм и от младия Александър Томов. От това, че той по един великолепен начин съчетава младостта със силата и голямата психическа устойчивост, което му донесе и световната титла.

2. Освен футбола имам особена слабост и към волейбола. При не-

го няма преки сблъсъци между играчите. Това дава възможност играта да бъде изключително чиста и да се показва само майсторство. Още съжалявам, че през 1970 г. така трагично загубихме последния гейм от решителния мач за световната шампионска титла срещу ГДР...

От дълги години съм привърженик на ЦСКА. Това датира от гения, когато дойдох да уча в София. По същото време в ЦСКА дойде да играе и моят съгражданин К. Ракаров. Той беше мой любимец и това предопредели принадлежността ми към отбора. Сега разбирам, че изборът ми е бил съвсем прав. Харесвам ЦСКА особено за добрите му прояви на международен терен, където се показва като най-устойчивия български отбор. На Певев симпатизирам специално.

3. През новата година пожелавам възможно най-добри постижения на нашите спортисти на олимпиадата.

На всички щастлива 1972 година!

АЛЕКСАНДЪР ТАНЕВ

композитор, преподавател в Българската държавна консерватория, носител на първа награда за спортен марш

1. Без колебание Мария Гизова. Тя се налага с вродената си артистичност. Нейното майсторство свързва спорта и изкуството – две области в живота, които взаимно трябва да се допълват, но което за съжаление става твърде рядко. При Мария Гизова физическото и духовното са съчетани по един непорочаем начин. С играта си тя облагородява хората.

2. Предпочитанията ми са към онези спортове и отбори, които с успешните си прояви ни налагат като нация. Възхищавам се на постоянните победи на борците и гимнастиките. Радвам се, че в най-мъжествените и най-женствените спортове доминираме на международното поле. Това говори за голямата сила и чар на народа ни. Едно щастливо съчетание, което ми доставя най-голямо удоволствие...

3. Пожелавам на нашите спортисти през следващата година с още по-голям устрем и себепридане да воюват за спортната слава на България.

ОТБОРЪТ НА СА

Няколко минути преди поредното представление на пиесата „Щръклица“ в Сатиричния театър получихме отговори на въпросите ни от някои популярни наши актьори. И тъй като в една пиеса, както и в един мач, се играе колективно, участниците решиха да отговорят „отборно“... Ще допълним – това е само един от отборите на театъра! В него участвуват Стоянка Мутафова, Татяна Лолова, Георги Парцалев, Никола Анастасов и Климент Денчев.

1. След като видяхме световното първенство по борба, най-неочаквано открихме, че сме станали страстни привърженици на този спорт!

– И на Мария Гизова – с една солова акция допълня Парцалев.
– Защо?
– Излишен въпрос...

2. Единствено по Втория въпрос се появиха „несъгласувани действия“ в отбора:

Стоянка Мутафова: Аз съм от „Локомотив“ и най-много ми харесват всички, които играят за моето дружество...

Татяна Лолова: Най-много ми харесват „златните момчета“ на Кривиралчев!

Георги Парцалев: Най-много обичам „Левски-Спартак“.

ДОНЬО ДОНЕВ

изтъкнат наш карикатурист и автор на мултипликационни филми

Карикатуристите имат свой език – образен, емоционален, силен... От него те не се отказват дори и когато отговарят на анкети. И защо ще се отказват – колко ясно може да се изрази всичко със силата на рисунка, личи от трите отговора на Доньо Донеv:

1. Една рисунка с туш за тушовете на борците.

2. Едно допълнително изпълнение (с букет и таке) на ансамбловото съчетание в знак на уважение и симпатия.

3. И едно пожелание – да е берекетна олимпийската 1972 година...

АМИ ПОБЕДНА!

ПОВ

бораторията

о аз не мога нашите борбата да ви в победните и отбора - и стил - аз нолитно ця ай-яркия из ортмист, до тмел на и родина!

т посоча от- всецело моп- това са без- астички от ние...

ие за 1972 ни медали в вчеслава за знамето на зрт!

ОЛИМПИЙСКА ГОДИНА

БОГОМИЛ НОНЕВ

член на БОК

Новогодишните празници идват със своите тревоги и радости, със снега в северното полушарие на земята и изгарящото слънце южно от екватора, с подготовката на зимните олимпийски игри в Сапоро и летните в Мюнхен. Настъпва година, която е натруфена като новогодишна елха с олимпийски и спортни проблеми. И те не са тясно професионални, защото засягат националното и спортно гостойнство на мнозина, напускат тесния кръг на Изпълкома на МОК, за да влязат в заседанията на националните олимпийски комитети, на международните спортни федерации, там, където се кове, и там, където се администрира спортът, за да бъдат засегнати отделните личности и отделни народи.

Ще ми се още веднъж да напомня онези мисли на Пиер дьо Кубертен, които той свързваше с етиката и естетиката на съвременния спорт, с неговите хуманистични и общочовешки задачи, със смисъла и съдържанието на олимпийските спортни игри. Той е казал:

„Това е движение, произтичащо от едно поникнало в дълбините на човешкото сърце желание за мир и братство... и правилно разбран мислен интелектуализъм“

А по-нататък продължил:

„Навлезли в обновения стадий, тези принципи ще установят културата на честността и безкористие, което ще даде възможност на спортистите наред с развитието на тялото да прогледат делото на моралното усъвършенстване и на социалната удовлетвореност“.

Ние можем да бъдем далеч от мисълта, че философията и етиката, вложени от Кубертен в тълкуването на олимпийските принципи, могат да бъдат достатъчни за днешната епоха на социални революционни преобразования, които създадоха в света една нова система и нови кръгозори за бъдещето на човечеството. Далеч сме и от мисълта, че Кубертен е могъл да формулира достатъчно философски точно това, което ние мислим за човека, спорта и историята. Трудно е да приемем и онзи езиков боал, който замъглява естествения смисъл на словата. Но в думите на Кубертен има достатъчно здрав човешки смисъл, за да се свидетелствуват, че през последните десетилетия олимпийската идея имаше достатъчно жизненост, за да се реализирва най-големият спортен спектакъл в историята на човечеството, наречен олимпийски игри. Необходимо е днес да подложим на преценка или по-точно на преосмисляне съдържанието и перспективите на олимпийските игри и това ще стане може би на конгреса в България през 1973 година.

Да, наистина настъпващата олимпийска година трябва да разрешава организационни и практически проблеми, проблеми на спортната теория и спортния морал. Дано бъдат решени. По-скоро дано някои от представителите на олимпийското движение на Запад се освободят от натрупаните в разума и опита им предрасъждания, закостенели представи, фалшив обективизъм. Тогава не ще се поставя за пререшаване непрекъснато проблемът за тези страни, в които съществува апартейд и всякакви форми на расова дискриминация.

Споменахме Кубертен. Нека още веднъж си позволя да го цитирам: „Участието в една спортна борба, е казал той, е участие за вашата родина.“ Споменавам тези негови думи, защото искам да извлека от тях новогодишното пожелание към българските спортисти, които се подготвят за участие в зимните игри и летната олимпиада.

Нашата родина е България. До вчера тя бе непозната на спортния свят, тъй както не бе позната и на политическия, икономическия, културния. Малцина ни знаеха. Днес земята на Димитров е позната на света. Тя е социалистическа държава, в която се изражда развито общество. Нея ние обещаваме с нашата обич, а от нея се поражда и чувството за нашата отговорност. Нека помислят за това тези, които ще ни представят в Сапоро и Мюнхен. Нека мислят за това сега, когато се извършва подготовката, а тя трябва да бъде научна, упорита, умна, безкомпромисна. Този, който воюва за престижа на родината, трябва да знае, че от него се иска много. Вдигането на националното знаме след победа се нарича в олимпийските правилници церемония. Това е най-великият символ на националното възмозване, когато е извоювана победа на човешкия дух. Българският трибагренник се е развявал много пъти на олимпийските стадиони. Ние сме призната олимпийска страна, която по брой на медалите или по разните други неофициални системи на класиране е заемала добро място между участниците в олимпиадите. Връщане назад не може да има! То ще бъде неоправдано в едно общество, което върви неуморно напред, което гради бъдещето на родината, нейната материална, но и нравствена сила.

Може би не винаги ще се достигне до медала. Но винаги трябва да бъде признато на участника в олимпиадата това, което се нарича спортен дух, спортна воля, мъгъщество на усилието да се борим за първенство. Ако понякога това е липсвало на наши спортисти, нека остане само минало. То никога не трябва да липсва в бъдещето. И на тези олимпиади!

Настъпва новата година. Това е ден на размисли и надежди, на грижи за това, което идва, и на добри, че ние ще постигнем това, което искаме. И ето същията на новогодишното ни пожелание: да бъдем добри олимпийци, хора, които знаят своя социалистически и патриотичен дълг, които знаят да се борят и да побеждават...

П НЕЗНАКОМОВ

заместник главен редактор на вестник „Литературен фронт“.

ВАСИЛ ВЕНКОВ

участник в олимп. игри през 1924 г.

1. Човек трудно може да си избере фаворит от толкова много добре познати ни спортисти. Но като че ли най-ярко се открояват имената на Мария Гизова и Петър Киров.

2. Отборът по художествена гимнастика и ще ви обясна защо. Наскоро в Съюза на българските писатели имаме среща с този отбор. Момичетата, които прославиха България, са не само красиви, но притежават и богата култура.

3. Нека през лятото на 1972 год. „СТАРТ“ да помести повече снимки на български спортисти, изкачили се на най-високото стъпало на олимпийската стълбница в Мюнхен.

1. Михаил Желев. Той спечели сърцето ми преди две години на стадион „Караискакис“ в Пирей, където бях непосредствен свидетел на неговия подвиг на европейския шампионат. Вярвам в Желев въпреки неуспеха му през тази година в Хелзинки и му пожелавам успех в Мюнхен...

2. На футболния отбор на „Левски-Спартак“. Искам обаче да напомня на футболистите, че те са дължни с играта си да отговорят на голямата любов на многобройните си привърженици...

3. Пожелавам атлетите ни да покрият повече олимпийски нормативи и в Мюнхен ведно с всички български олимпийци да бъдат истински воини, българи-патриоти, достойни потомци на Левски и Димитров!

ИЧНИЯ ТЕАТЪР

Климент Денчев: И аз...

Никола Анастасов: Сините, но Пенеб, който е една класа на всички...

3. Пее ни се „Мила родино“, да на голям стадион, на голяма победа...

А Татяна Лолова допълни: ... И неже тази вечер играя бабата азбосница, ще приготвя страши-магия, та да се сбъдне това, което пожелаваме на нашите обими спортисти!

Вече четвърт век традиционната анкета на шотландската агенция ИСК (Интернационален спорт кореспондент) за определяне на най-добрите спортисти в света през годината се ползва с изключително голяма популярност, смята се за най-меродавна. Така е, защото в нея участват редакциите на едни от най-известните спортни издания от петте континента. Всяка редакция изпраща своя листа с имената на 5 мъже и 3 жени, постигнали най-големи спортни успехи през годината. Оттук нататък всичко е чиста математика: посочените на първо място в отделните листи при мъжете получават по 5 то-

чки, посочените на второ място – по 4 точки, посочените на трето място – по 3 точки и т. н. При жените се дават съответно 3, 2 и 1 точки. До 1967 г. се правеше общо класиране за мъже и жени, а след това се прибавя до съставяне на отделни ранглисти.

В юбилейната, 25-та анкета на ИСК участваха специалисти от различни вестници и списания на 29 страни. В крайна сметка за първенци на спортната 1971 г. бяха провъзгласени австралийската плувкиня Шейн Гулд и белгийският колоездач Еду Меркс. Интересно е обаче да посочим имената на всички спортисти от четирите десетки в класирането:

РАНГЛИСТА НА 10-ТЕ НАЙ-ДОБРИ

МЪЖЕ

1. Еду Меркс (Бел) – колоездене 84 т.
2. Юха Вестайнен (Финляндия) – атлетика 62
3. Марк Шпиц (САЩ) – плуване 50
4. Василий Алексеев (СССР) – бг. тежести 46
5. Пат Мацдорф (САЩ) – атлетика 31
6. Джеки Стюарт (Шотландия) – автомобилизъм 30
7. Джо Фрейзър (САЩ) – бокс 29
8. Лий Требино (САЩ) – голф 11
9. Ард Шенк (Холандия) – кънки-бегаче 6
10. Валерий Борзов (СССР) – атлетика 7

ЖЕНИ

1. Шейн Гулд (Австралия) – плуване 48 т.
2. Илона Гузенбауер (Австрия) – атлетика 43,5
3. Ивон Гулагон (Австрия) – тенис 29,5
4. Фаина Мелник (СССР) – атлетика 12
5. Хилдегард Фалк (ГФР) – атлетика 9
6. Хайди Розендал (ГФР) – атлетика 5
7. Ренате Шехер (ГДР) – атлетика 4
8. принцеса Ана (Англия) – конен спорт 4
9. Ана-Мари Прьол (Австрия) – ски 3
10. Карин Балцер (ГДР) – атлетика 3

ЕДИ МЕРКС

Алпите сега са пълни със скиори, които от сутрин до вечер се носят с шеметна скорост по белоснежните склонове. Но в швейцарския курорт Кранс един чудак прави изключение – не го вълнува нито вихреното спускане, нито плетениците от завои по девствения сняг. С „писалки“ на краката той кръстосва горските пътеки, спира, поема дълбоко дъх и отново се устремява напред...

Не се изненадвайте: това е Еду Меркс. Той добре знае, че алпийските дисциплини крайт голяма опасност за краката. А за професионалния колоездач тъкмо краката са най-ценният капитал. Затова Меркс се е спрял на дългото бягане – там темпото забави от желанието на самия скиор...

Той е тук уж на почивка. „Уж“ – защото Еду не може да бездейства. Освен по горските пътеки човек може да го види често и в плувния басейн на хотела. Но все пак основната му задача е да намери отгих между двата сезона. Отминалият – продължителен, тежък, но отново радостен, осеян с низ от победи – и предстоящият, който по нищо няма да отстъпва на предишни-

те. Дори може би ще е по-труден. Защото Меркс вече няма да се състезава сам със себе си. Испанецът Оканя е сериозен и опасен противник, не по-малко надарен и амбициозен от самия Меркс. Това най-добре пролича в тазгодишната Обиколка на Франция, която се превърна в „дуел без поцада“ между двамата майстори на велосипеда. Нещастното падане на Оканя, което го принуди да напусне борбата, бе посрещнато не с облекчение, а с досада от Меркс. След завършване на обиколката той заля: „Бягането при такива условия не представлява интерес за мене.“ Думите „при такива условия“ означаваха липсата на достоен противник, който би прудал друга тежест на извоюваната победа...

И в други случаи Меркс е бил склонен да омаловажава успехите си. Но спортните специалисти знаят защо за втори път в кариерата му го награждават с признанието „най-добър спортист в света през годината“. Кой е „големият подвиг“ на Меркс през изтеклия сезон? Безспорно това, което той направи по време на световното първен-

ство в Менгрусио. Стартирайт в критериума, Меркс бе изотринал след 12-та обиколка с цели минути от основните си конкуренти. После „експлодирал“, като умее само той, и само за едни обиколка стопи аванса на противниците си, за да завърши на сво ред като победител с 4 минут преднина!

През 1971 г. зад велосипеда и Меркс останаха близо 30 000 километра. Не по-малко го очакват през нобия сезон. „Едва ли ще им големи промени в програмата м – казва Еду. – Каята ме почт навсякъде и ще се наложи да побирам стартовете. Аз обаче съм професионалист и затова понякога съм всемо не е лесно да отклонявам изгодните предложения.“

В началото на февруари Меркс отново ще яхне велосипеда. Смята да не се натовазва много та пролет, за да участва и тая година в двете най-големи обиколки – на Италия и Франция. Пред това ще стартира в състезанието Париж – Ница, в пробеза Милано – Сан Ремо, в обиколката в Фландрия и на Романдия. В края на сезона пак го очаква световното първенство.

За какво мечтае Еду? Естествено да продължи да печели всички състезания, в които участва. Той вече е доказал, че умее да прави това. Но през 1972 г. при него стои още една цел – да заблгее и световния рекорд на едни часова бягане. Защо не, след като всичките му досегашни желани са се сбъдвали?

ОТ 1947 ДО ДНЕС

- 1947 Алекс Жани (Фр) – плуване
- 1948 Фаин Блаккерс-Коеи (Хол) – атлетика
- 1949 Емил Затопек (Чех) – атлетика
- 1950 Боб Матюас (САЩ) – атлетика
- 1951 Емил Затопек (Чех) – атлетика
- 1952 Емил Затопек (Чех) – атлетика
- 1953 Фаусто Копи (Ит) – колоездене
- 1954 Роджер Банистър (Анг) – атлетика
- 1955 Шандор Ихарош (Унг) – атлетика
- 1956 Владимир Куц (СССР) – атлетика
- 1957 Владимир Куц (СССР) – атлетика
- 1958 Херберт Елиот (Австралия) – атлетика
- 1959 Василий Кузнецов (СССР) – атлетика
- 1960 Вилма Рудолф (САЩ) – атлетика
- 1961 Валерий Брумел (СССР) – атлетика

- 1962 Валерий Брумел (СССР) – атлетика
- 1963 Валерий Брумел (СССР) – атлетика
- 1964 Дон Шоландър (САЩ) – плуване
- 1965 Рон Кларк (Австралия) – атлетика
- 1966 Джим Рийн (САЩ) – атлетика
- 1967 Джим Рийн (САЩ) – атлетика
- 1968 Боб Бимън (САЩ) – атлетика
- Вера Чаславска (Чех) – гимнастика
- 1969 Еду Меркс (Бел) – колоездене
- Лизла Вестерман (ГФР) – атлетика
- 1970 Пеле (Браз) – футбол
- Чи Ченг (Тайван) – атлетика

- 1971 Еду Меркс (Бел) – колоездене
- Шейн Гулд (Австралия) – плуване

ШЕЙН ГУЛД

На 15 години животът изглежда особено красив и примамлив, а тя е момиче като всички други по света. Обича ветроходството и баскетбола, модерната музика и танците, честичко се позаглежда и в огледалото. Шейн е добра ученичка, с удоволствие ходи на училище – особено заради географията, историята, английския и немския език. Тя има време за всичко, но може и да пренебрегне всичко... освен плуването. В басейна Шейн е абсолютна педантка. Всеки ден преплува от 8 до 15 километра и сама води тренировъчния си дневник.

Спортът е изковал желязна воля у нея. След тазгодишното турне в Европа, по време на което взехти европейските специалисти, Шейн неочаквано откри у себе си една нова слабост – към лакомствата. Малко по-късно откри и друго: че е започнала да пълнее. И съумя веднага да върне нормалното си тегло от 58 и половина килограма...

Безбройни са спортните професи, спечелени от Шейн през последните 8 години – откакто тя редовно тренира и се състезава. Но стаята ѝ ни най-малко не прилича на музей. „Имам собствени схващания за всичко – казва тя. – Мюзика ме сматат за студена и равнодушна, но какво да правя? Шом изляза от басейна, непрекъснато ме занимават мисли за бъдещето. Плуването никак не ми пречи да живея така, както искам. Не съм фанатичка в плуването и намирам време за много други неща...“

Майка ѝ обаче е на малко по-друго мнение: „За Шейн олимпиадата в Мюнхен трябва да бъде процъфтяване с плуването. Стига ѝ това, което вече е направила и което ще направи там!“

А какво ще направи там? Такъв въпрос днес навярно си задават мнозина. Сега, в разгара на австралийското плувно лято, Шейн Гулд вече притежава петте възможни световни рекорда в дисциплините на свободния стил: на 100 метра – 58,9 сек. (колкото е и постижението на Даун Фрейзър), на 200 метра – 2.05,8, на 400 метра – 4.21,2, на 800 метра – 8.58,1, на 1500 метра – 17.00,6. Близкото бъдеще може би ще ѝ донесе нови поправки на тия резултати. Но едно е да поставяш световни рекорди в подходящ за тебе период и ден, а съвсем друго е да си готов за себеизразходване в часа на решителните олимпийски стартове. Тогава е нужно и спокойствие, и вяра в собствените сили, и... умение да се възстановиш и бъдеш в пълна боеспособност преди поредната серия или дисциплина. Дали младата австралийка е способна на всичко това?

В деня, в който Шейн подобри световния рекорд на 800 метра, тя спана както обикновено в 4 часа и 15 минути, а после, между 5,30 и 7,30 направи 7-километров тренировка, преди да отиде на училище в 9 часа. Следобед заедно с връстничките си световната рекордьорка държа изпит по... спасително плуване – една мярка, предприета от австралийците, за да се намали броят на нещастните случаи по

океанското крайбрежие. Както всички останали, Шейн преплува 400 метра, като през втората половина от разстоянието мъкнеше със себе си „удавник“. А вечерта, след като вече бе на крак цели 17 часа, Шейн скочи отново в басейна, за да завърши разстоянието от 800 метра за 8.58,1 минути – с невиждана още бързина!

Фантастичните постижения на Шейн Гулд са плод не само на отличните ѝ физически данни и упоритостта в тренировката, а и на своеобразната ѝ техника. Чуте какво казва за нея легендарната Даун Фрейзър: „Техниката на Шейн е една изненада. Честотата на загребванията е неизмоверно голяма. На пръв поглед стилът ѝ изглежда стихуен, защото всяко загребване се придружава от един удар с краката. Но Гулд се движи почти изключително благодарение на експлозивната сила на ръцете.“ Нещо подобно чуваме и от треньора на Шейн – известния австралийски специалист Карлайл: „Ударите с краката не помагат много за придвижването. Гулд използва краката почти само за стабилизиране на тялото. Всичко останало е в загребванията с ръцете!“

По пътя към Мюнхен за Шейн Гулд ще има само един проблем – как да запази отличната форма, в която се намира сега, когато австралийският плувец сезон е в разгара си. Защото по начало за австралийските плувци крайт на август и началото на септември са „мъртъв“ период. А тъкмо тогава ще бъдат олимпийските стартове в Мюнхен...

ЕЛМАЗ ВЪРХУ ПОДИУМА

▲ РАДОСТТА ОТ ПЪРВИТЕ НАГРАДИ

▼ ТРЕНИРОВКАТА ЗАПОЧВА С РАЗГРЪВАНЕ...

ПАНОРАМА

След като бяха възобновени традиционните лекоатлетически „мачове на идеалитете“ между сборните отбори на СССР и САЩ двете страни са се спортували да организират летен прелет и нова среща в зала. Тя ще се състои на 17 март в „Колумбия“ в Ричмънд (штат Вирджиния), която може да побере близо 10 000 зрители.

— да търсят в училищата способни момичета. Така един ден и Нина прекрачи прага на старата „пожарникарска“ зала, която се намираше на втория етаж, над пожарната команда. Сега вече е построена нова, модерна и красива...

Отначало всички се обръщаха към Нина с името Серьожа — тя наистина много прилича на момче. Но онова, което наричаме талант, блесна веднага. Съществува специалният термин „двигателна дарба“. В нашия случай той означава, че Нина моментално схваща и запомня техниката за изпълнение на най-сложните елементи. Днес вече репертоарът ѝ позволява да спори с най-силните гимнастички в света (става дума за възрастните!), а сред връстничките си цели две години не познава поражение. В тазгодишните международни състезания за юноши „Дружба“ Нина спечели много боя, а в юношеските състезания от Спартакиада на народите на СССР — златна и петте златни медала.

Но това не е всичко, може би не е и най-важното. Най-важното е, че на своите 13 години Нина умее да чувства и да преживява необикновено дълбоко и тънко музиката и стихията на движението. Тук можем да я сравняваме само с Наташа Кучинска.

Веднъж я нарекох „Моцарт в гимнастиката“, като имах предвид не само убийтелно ранния разцвет на дароваността ѝ, но и характера на това дарование — светло, слънчево, жизнерадостно и напевно. Искане ми се да варвам, че първите ранни успехи не ще му попречат истински да разцфти. Тогава на световния подиум ще изгрее нова звезда от първа величина, още една от плеядата съветски гимнастички, които винаги са поражавали света с върхновеното си майсторство.

Станислав ТОКАРЕВ

Пресконференцията на Френския олимпийски комитет Жан дьо Бомон по-голяма оставка. Нейната обаче не е толкова сензационна, като се имат предвид подробностите около цялата история. Фактически Жан дьо Бомон е станал жертва на солидарността си.

Едвард Бриндлей. Такава поне са първите изводи, които могат да се направят. Жан дьо Бомон е член на МОК от 20 години, понастоящем е заместник-председател на Международния олимпийски комитет и ефективен наследник на Бриндлей. Неотдавна Френската федерация по ски обяви официално, че всички скиорски без изключения, които ще бъдат изпратени да защитават честта на страната в алпийските дисциплини по време на олимпиадата в Сапоро, отговарят на изискванията за аматьоризма. Списъкът бе поставен на гласуване във Френския олимпийски комитет и победите от членовете му го одобриха. Сред малцинства, които гласуваха против, бе и Жан дьо Бомон. Тъй като този факт го накара да понесе оставката си.

Оръдието на олимпиадата в Сапоро ще бъде запалено днес при традиционния ритуал в местността Олимпия, а в Токио ще пристигне в първия ден от новата година. В Сапоро факелът ще бъде пренесен на 29 януари — пет дни преди тържественото откриване на игрите.

Стремелът към повишаване на спортните резултати води до използване на всевъзможни средства, някои от които имат твърде съмнителен характер. В САЩ например е конструиран специален апарат, наречен „Изотрон“. Събиенцията във връзка с него гласи, че посредством електрически импулси, които действуват върху скелетната мускулатура, само за 20 минути може да се постигне ефектът от двучасова слобва тренировка, като понасят неприятни усещания.

Австрийката Ане-Мари Прюл, носителка на световната купа по ски за 1971 г., получи над-много точки в анкетата на Международния съюз на ски-журналистите за определяне на най-добрата скиорка в света за годината. Следи Прюл, която набра 110 точки, се нареждат италианецът Густаво Тюени, носител на световната купа за мъже — 108 точки, французинът Жан-Ноел Оже — 74 точки и др. При тържествена обстановка във Вилз о'Изер австрийската скиорка получи специалната награда, известна под името „Златната ски“.

Австрия, ГФР и Швеция ще се борят за едно срещу организирането на световно първенство по плуване в Белград, защото то щяло да се отрази неблагоприятно върху успеха на еврпейския шампионат през 1974 г. във Виена.

Специално за „СТАРТ“ от ТАСС

Спортната съдба на това момиче има твърде необикновено начало. Преди да започне да се състезава в разряда на възрастните, нито една гимнастичка в света не е била обкръжена от сиянието на толкова голяма слава. За Наташа Кучинска, Лариса Петрик, Любов Бурда, Людмила Туришчева и Карин Яниц сред специалистите се заприказва горе-долу една година, преди да се качат на майсторския подиум... За Нина Дронова вече се говори трета година. За нея спорят, пишат, снимат и във филми. Но гимнастическият зрител фактически не е виждал Нина, като изключим няколкото демонстрационни продукции. Тя е само на 13 години и ще може да се появи сред най-силните не

по-рано от една година — при това със специално разрешение.

Може би вече си помислихте, че Нина не заслужава възникането около нея шум, че в него има елемент на сензационно преувеличение? Ни най-малко. Защото нейната гимнастическа дарба е наистина уникална.

Нина Дронова живее в Тбилиси и тренира при Сергей Александрович Бурджанадзе и Валентина Ивановна Климова — в клуба „Гантшади“. Всеки трениор би

желал да има в ръцете си подобен елмаз. Но това не значи, че Бурджанадзе и Климова са намерили случайно Нина. „Гантшади“ се слави с добре обмислената си система за откриване на млади таланти. Характерно е, че Нина бе доведена тук от Лена Боголюбова, която тогава владеше в юношеския сборен отбор на СССР. На Боголюбова, Лапистова и други от първото гимнастическо поколение в „Гантшади“ (те и сега са основа на грузинския сборен отбор) бе възложена специална задача

ЗВЕЗДИ ОТ БОРДЕИТЕ

Улица в негърския квартал Бруклин — „черното гето“ на Ню Йорк. На тротоара стоят няколко момиченца и строен мъж, който има вид на учител. По улицата платно се завърта лека кола. Старт! Момиченцата хукват напред, пробяват спринтрово няколко десетки метра, някои изпреварват колата.

— О кей — казва мъжът на заръханите деца, когато те се връщат при него. — Първите три могат утре да гойдат на тренировка!

Три щастливо усмихнати лица и няколко други, готови да се разплачат...

Всичко това започна преди десетина години. Една чудесна и благородна идея хрумна на негъра Фред Томпсън... Но нека най-напред ви представим самия него.

Томпсън е един от малкото бруклинци, към които животът не бе толкова жесток. Младешът получи стипендия, завърши право и стана адвокат в телевизионната компания АВС. Но не забравяше откъде е излязъл и въпреки перспективите за добра кариера не скъса със своята родна среда...

„Мислех главно за момичетата — споделя Фред Томпсън. — Те скитаха по улиците, нямаха с какво да се занимават и страдаха, че... не са хубаво облечени... Който познава условията в нашия район, знае, че не ги очаква нищо друго освен мизерия или... проституция!“

И Томпсън основава лекоатлетически клуб за негърски момичета. В САЩ подобни клубове съществуват само към колежите и университетите. А клубът на Фред е за момичетата от улицата. Със собствени средства Томпсън купува фланелки с надпис на гърдите „Атом“ — името на основания от него клуб — и други необикновени лекоатлетически пособия. Особено красиви са фланелките. „Момичетата не идваха при мене, защото искаха да тренират — усмихнат казва Фред. — Идваха просто заради хубавите фланелки. Но после забелязаха, че се интересувам, че се грижа за тях. Знаете ли, повечето от

▲ ЧЕРИЛ ТУСЕН С ФЛАНЕЛКАТА НА „АТОМ“
ФРЕД ТОМПСЪН И НЕГОВИТЕ МОМИЧЕТА

тях растат в семейства без бащи. Те виждаха в мене нещо като... заместител.“

Днес в клуба на Томпсън тренират 45 бегачки на възраст от 8 до 27 години. Най-известна сред тях е 18-годишната спринтьорка Черил Тусен — една от участничките в щафетата на 4x440 ярда, която притежава световния рекорд с време 3.38,7 минути. Тусен е сериозна кандидатка за отбора на САЩ и по всичко изглежда, че ще се състезава на олимпиадата в Мюнхен. Младата спринтьорка често си спомня за миналото: „За пръв път отидох при Фреди преди 5 години — исках и аз да получа фланелка. Бяха с другите момичета, но винаги ме побеждаха. После всичко ми омръзна и се магнах. Мина време. Един ден научих, че Фреди съжля-

бал за мене, смятал ме за много талантлива. Това толкова ме зарадва, че се върнах и отново започнах да тренирам. Фреди беше казал толкова хубаво нещо за мене, че исках да остана доволен...“

В клуба на Томпсън блести и една друга звезда — 14-годишната Елен Джонсън, която пробява 100 ярда за 10,6 секунди. Специалистите твърдят, че има всички шансове да „слезе“ дори под 11 секунди на 100 метра! Пат Хокинс е с над-добро постижение в САЩ на 60 ярда в зала.

Високи резултати, рекорди, медали — за Фред Томпсън това не е всичко. От своите възпитаници той иска много повече: дори на олимпийската стълбичка да не забравят откъде води началото си техният спортен път...

ДИАЛОГ ЗА БЪДЕЩЕТО НА ФУТБОЛА

Осминафиналният рбубой за купата на европейските шампиони между „Борусия“ (Мюнхенгадбах) и „Интер“ бе „украшен“ с един от най-големите и шумни футболни скандали на нашето време. Ше мину време и от всичко това в историята ще останат само цифрите: изненадващата победа на „Борусия“ в Мюнхенгадбах със 7:1, която впоследствие бе анулирана (не съвсем справедливо) от УЕФА заради фалшивите инциденти в този мач; после 4:2 за „Интер“ в Милано – фактически първият „вазден“ резултат от рбубой; и на край 0:0 на неутрален терен в Западен Берлин, с което за четвъртифинала се класираха италианските футболисти. Но много от нещата, които след години ще се забравят, сега все още са предмет на оживени коментари в европейските футболни среди.

Спомняме си усилката на италианците в Мюнхенгадбах да провокират панически разбитие на срещата, след като видяха, че корабът им потъва. Помислите си острата им игра в Милано, в резултат на която трима германски играчи получиха сериозни контузии. А западногерманският мач бе апокалипсис на грозния, груб и разрушителен футбол, в който „супертопът“ на италианския отбор даде желания нулев резултат и изтрати „Интер“ в есеровация кръг, но хилядите зрители на стадиона и милионите пред телевизионния екран наблюдаваха истинско сражение вместо очакваното футболно мастерство.

Подробности? За тях може да се напише цяла книга. Но най-важните в случая са няколко. На стадиона в Западен Берлин трима играчи получиха официално предупреждение – и тримата бяха от „Интер“: Фрусталуци, Берци и Бурнич. Съдията Теилър (наш познат от Нант) присъди дузпа в полза на „Борусия“, която бе проиграна от Зилоф, но имаше основания да присъди поне още една. В последната минута на мача при сблъскване с Боинсенс от терена със смутен крак бе изхвърсен германският полузащитник Лувис Мюлер.

Войната „Интер – Борусия“, която се водеше в продължение на месец и половина по бенки прибра на изкуството – върху зеления футболен правобезилник и край зелената мива на дипломатическите преговори, – съвпадна с една интересна и навременна инициатива на френския вестник „Експр“. В отборния писмо до председателя на ФИФА сяр Спенли Роуз журналистът Жак Феран настоя да се вземат мерки за борба срещу неспортемската игра и грубостите, които заплашват бъдещето на футбола. Това писмо и отговора на Роуз предлагаме днес в съкратен вид на нашите читатели.

ОТВОРЕНОТО ПИСМО НА „ЕКСП“

КАК ДА НАКАЗВАМЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА, КОИТО СТРУВАТ СКЪПО?

Всеки път, когато става дума за промяна във футболните правила, вие веднага се замисляте за съмненията, които ще обземат десетките милиони футболисти от всички раси по цялото земно кълбо. И желанието ви да пазите еднаквостта на световния футбол – както обичайно националният език бори борба за преодоляване на диалектните различия – излиза на преден план и се противопоставя на промените.

Добре разбирам вашата отговорност в това отношение. И все пак искам да спра вниманието ви върху факта, че така се изправяме пред по-големи рискове, отколкото ако прибегнем до промени в правилата.

Неотдавна по време на мача Франция – Унгария на „Коломб“ френският централен нападател Ревели се отскубна сам срещу унгарския вратар. Шансовете му да отбележи гол бяха около 50 процента. И тогава един от унгарските защитници не се поколеба да го обхване през раменете и да го повали на земята – както правят ръбистите. Какво наказание можеше да подбере съдията от арсенала на съвременните футболни правила? Предупреждение на унгарския играч и свободен удар в полза на Франция. Точно така постъпи и съдията. Но свободният удар на 40 метра от вратата и показаният жълт картон бяха не наказание, а спасение за унгарския отбор, разтреперан от заплахата да получи гол.

Подобни престъпления, които струват скъпо на единия отбор, които противоречат на спортния морал и честността, стават все по-чести по всички стадиони на света.

Понякога играчите отказват да прибегват до подобен цинизъм, но рискуват да си навлекат гнева на своите съотборници и ръководители, които в противен случай са готови да ги похвалят за извършеното престъпление. Така хората просто са принудени да избират между почтеността и... победата!

Какъв пример е това за младите, които гледат? Наскоро след въпросния мач Франция – Унгария гледах 12-годишна деца, които играеха футбол. За да спрат пробива на един противников играч, те го дърпаха за фланелката, а после направо го удобиха за гушата. Бяха видели по телевизията как майсторите на футбола правят същото. И може би бяха помислили, че тъкмо това е съвременната игра!

когато футболът съвсем ще се изроди, отколкото да променим още отсега някои правила? Например: да се присъжда гол или поне дузпа за всяко тежко нарушение независимо в коя част на терена е извършено; да се увеличи площта на наказателното поле; да се въведе отстраняване от игра за определено време, както е в хокея на лег; да се прибегва до колективно предупреждение и до отстраняване от игра при следващия подобен случай.

Не е ли вече крайно необходимо да дадем на съдиите такива оръжия, които ще им позволяват да наказват неспортемската игра в съответствие със степента на извършеното нарушение?

ЕДНА СЪБИНА, КОЯТО НЕ СЕ НУЖДАЕ ОТ ОБЩОПРИЕТИ ОТРЕЗВЕНА В ТУРНИРА, НО НАРУШИТЕЛИТЕ НЕ ИСКАТ ДА ПРИЕМАТ НАКАЗАНИЕТО

ОТГОВОРАТ НА СТЕНЛИ РОУЗ

НЯМА НУЖДА ОТ ПРОМЕНИ В ПРАВИЛАТА, А В ТЯХНОТО ИНТЕРПРЕТИРАНЕ

Във футбола има два вида престъпки, които трябва непременно да бъдат наказани: преднамерените или небрежни нарушения на правилника и опасната игра. Във всичко останало съдията има неограничена власт да взема решение по своя воля, което най-често изразява фразата: „Ако по моему на съдията“.

Някои футболисти системно нарушават правилата и духа на играта, готови са на всичко, само и само да не получат гол във вратата си. Те спират топката с ръка, за да предотвратят влизането ѝ във вратата, когато вратарят вече е безпомощен, защото отсъствената дузпа може да не бъде реализирана. Но в този случай въпросните футболисти губят повече, отколкото ако им бъде отбелязан гол – губят собственото си достойнство.

Международният борг – автор и блюстител на футболния закон – е дал право на съдиите в такива и в други подобни случаи да прилагат правилото за авантажа. Когато обаче е решил да прибегне до авантаж, съдията трябва непременно да направи предупреждение на нарушителя. Ако нарушителят продължи да не спазва правилата, съдията има пълната власт да го отстрани от игра. За съжаление много съдии не използват последователно тая власт.

Мнозина във футболния свят апелират за реформа. Ръководните органи на ФИФА не остават глухи спрямо тия предложения. Доказателство за това са извършените напоследък експерименти за подобряване на правилото за засадата.

Но и до ден-днешен тия експерименти не дават основания за промяна на въпросното правило. Мисля, че в подобни опити трябва да участвуват всички отбори в първенството на някоя страна или в отделен турнир, който ще продължи не по-малко от 6 месеца, за да могат играчите, съдиите и ръководителите да разберат и асимилират новите особености.

През последните 20 години футболът отиде доста напред, без да имаме значителни промени в правилата. Разрешена бе смяната на двамата играчи и бе въведено правилото за четирите крачки на вратаря.

Но ако Международният борг направи по-големи изменения във футболните закони, ще бъдат нужни 3-4 сезона, докато новостите бъдат разбрани и усвоени по всички части на света. Трябва да се мис-

ли дълго, сериозно и да се гледа далече напред, преди да се пристъпи към реформите.

Лично аз не се обаявам срещу промените, ако са подходящи и ако ускорят напредъка. Понастоящем работя върху един труд за това, как правилата са се изменяли с течение на годините и как тия промени са повлияли върху развитието на играта.

Вих искал да вида експеримент с двамата арбитри в някое първенство или турнир – нали в „деветството“ на футбола системата за ръководене на мача с двамата арбитри е била използвана, за да отстъпи по-късно мястото на един арбитър с двамата помощници на страничната линия. Подобното събитие би довело до по-малко грешки, ако всеки отделен съдия наблюдава само едната половина на терена; ще наблюдава играта по-отблизо – стълкновенията, засадите и... наказателното поле. Естествено е, че ще има затруднения, и аз предвиждам някои от тях. Трябва да се направят опити.

Реформите, които предлагате във вашето писмо, са многократно проучвани. Не представяте ли си как ще реагират играчите, ако на съдията е позволено да отсъжда дузпа за умишлено нарушение без значение в коя част на терена е извършено? Ще има големи затруднения и със съдиите, които ще искат да диференцират прилагането на подобно правило.

Мисля, че уголемяването на наказателното поле също може да бъде предмет на експерименти. Но в същото време съм противник на отстраняването от игра за определено време. Съображенията ми са от практическа гледна точка: кой ще отговаря, ако отстраненият играч за срок от 10 или 15 минути, изпоят и уморен в студа и влагата, се разболе от пневмония? Къде ще стои той, докато е наказан – сред враждебно настроените зрители? Кой ще го наблюдава и ще измерва времето на наказанието му?

Няма нужда от промени във футболните правила, а в тяхното интерпретиране от страна на играчите. Мерките за тая гане на дисциплината, предприети в много страни през този сезон, дават чудесни резултати. Грубияните биват наказвани талантливите играчи имат по-голяма свобода, за да проявят качествата си. Е крайна сметка нищо не може да замести таланта.

„ДУЕЛ“ МЕЖДУ МЮЛЕР И БОИНСЕНС – ИЛЮСТРАЦИЯ НА ВИТКАТА МЕЖДУ „БОРУСИЯ“ И „ИНТЕР“

УДАРЕН С БУТИЛКА ПО ГЛАВАТА, БОИНСЕНС „НАПУСКА“ ТЕРЕНА В МЮНХЕНГАДБАХ. ТОВА БЕ ЕДИН ОТ ГЛАВНИТЕ МОТИВИ ЗА АНУЛИРАНЕ НА МАЧА

НАДЕЖДИТЕ ОСТАВАТ ЗА ПРОЛЕТТА!

ПОСЛЕДНИЯТ ЕСЕНЕН ГОЛ! УДАРЪТ НА ХАРАЛАМПИЕВ ИЗЕНАЧА И ВРАТАРЯ НА „МАРЕК“ И... ВСИЧКИ НА СТАДИОНА!

ние " в атака, показва вкус към „тънки“ взаимодействия пред вратата на противника; „Берое“ на свой ред предпочиташе по-продължителното обработване на топката, постепенното прегрупиране на силите, за да завърши атаката често с рязка промяна в темпа.

За съжаление обаче всичко вървеше по низходяща линия. Голът на Петков, постигнат след типична за беройци атака, като че сложи край на всичко. Тон може би дадоха старозагорци, които се задоволиха с равенството, изключиха риска от играта си и предпочетоха повече да бранят постигнатото, без да разчитат напред на нищо повече освен на случайността.

„Славия“ пък не можа да се оправи в лабиринта на състената защита. И мачът слезе далеч под първоначалното си равнище, приближи се почти изцяло до посред-

ствеността. Впрочем в последния мач на полусезона „Левски-Спартак“ и „Марек“ не можаха да излязат от нея. Футболистите на Станке Димитров показаха футбол от далечното минало. Отдавна на софийски терен не е играл отбор, който така наивно да се е стремил към равенството – с глупа защита. (След мача шегиблиците не без основание твърдяха, че „Левски-Спартак“ е играл с 10 души; вратарят Михайлов трябваше да се намеси по-решително само веднъж...) „Марек“, разбира се, не успя, въпреки че „сините“ не можаха да намерят верния път към неговата врата. Елементарните неразбирателства пред вратата на Белчински се редуваха с многобройни удари, повечето от които бяха или извън очертаванията на вратата, или не затрудняваха нейния пазач. Бе странно да се наблюдава как най-упорито към победата се стреми Митков, играчът, който има право да бъде предпазлив...

И макар че победи, „Левски-Спартак“ показа, че победата му над ЦСКА „Септемврийско знаме“ в предпоследния кръг съвсем не е сложила край на кризата в отбора.

... Дойде време за почивка. Вероятно тя ще бъде напрежната – няма отбор без проблеми, шампионатът доказа с пълна сила това. И нека се надяваме, че седмиците, в които футболистите ще останат далеч от зрителите, ще бъдат най-пълноценно използвани.

За да наблюдаваме през пролетта едно значително по-интересно продължение на шампионата.

Митко ЕКСЕРОВ

Нищо изключително и в последния кръг в групата на майсторите, един наистина есенен шампионатен ден, в който предимно добрите терени, хубавите атмосферни условия с нищо не напомнях, че играта събота и неделя ще бъдат посветени не на футбола, а на новогодишните тържества...

Дали тяхната близост не засилва и този път

ПСИХИЧЕСКАТА УМОРА?

... Продължителен и труден бе есенният полусезон. Но игрите от неговия последен кръг показваха, че на по-голяма част от отборите силите, общо взето, не изневериха. При ниската резултатност (този път няма и два гола средно на мач!...) почти оловината от точните попадения дойдоха в последните 30 минути на срещите; точно тогава е стигна и до развръзка в някои от тях. И в този кръг обаче пролича примирението на ред състатели – нито един от победените (не е случва за първи път все пак!) не успя да отбележи гол.

А това вероятно е белег за психическа умора. Напрежението и в средата на таблицата, която дълго не можеше да бъде наречена „златна“, и в нейното дъно, където мочурищата, водещи към „Б“ групата, не стесняват владенията си, казва думата си. И малка част от отборите просто не намират сили да реагират, когато получат гол във вратата си; или реагират недостатъчно силно, без непреодолима стръв. Впрочем това е характерно за есенния

полусезон въобще. Но пролича най-ярко в последните кръгове, когато не един мач премина

ПО НИЗХОДЯЩА ЛИНИЯ

И тук на първо място е редно да бъде поставен директният двубой за третата позиция в класирането. Мачът „Славия“ – „Берое“ започна в наистина голям стил. „Белите“ отбелязаха може би най-хубавия гол в първенството. Половината от състава взе участие в скоростната комбинация с едно докосване, която порази с точността си и направи старозагорците безпомощни независимо от енергичната намеса на техния вратар Олимпиев! Такъв гол не се вижда всеки ден... Имаше и след това някои хубави атаки на „белите“, енергично продължиха борбата и старозагорци.

Имаше привлекателност този двубой, в който се сблъскаха два начина на игра. „Славия“ търсеше бързината на действията, не проявяваше излишно „търпе-

ТАКА ПЕТКОВ (БЕРОЕ) ОТБЕЛЯЗА ИЗРАВНИТЕЛНИЯ ГОЛ СРЕЩУ „СЛАВИЯ“

СТОЯНОВ(С) ЗАВЪРШИ СИЛНАТА СИ СЕРИЯ В ПОЛУСЕЗОНА С ОТЛИЧНА ИГРА И СРЕЩУ „МАРЕК“. ПОЛУЗАШИТНИКЪТ В СИНОВО ПОКАЗА, ЧЕ ЗА ЕДИН ПОДГОТВЕН И УПОРИТ ИГРАЧ НЯМА ДЪЛЪГ СЕЗОН.

И ТОЗИ ПЪТ „БЕЛИТЕ“ РАЗЧИТАХА ЧЕСТО НА ВДИГНАТИТЕ ПРЕД ВРАТАТА ТОПКИ. НО СЕГА – КАКТО Е И НА СНИМКАТА – ГРИГОРОВ НЕ ВЗЕ УЧАСТИЕ В МНОГО ОТ ВЪЗДУШНИТЕ ДВУБОИ.

„А“ РГ – КЛАСИРАНЕ СЛЕД ЕСЕНИЯ СЕЗОН 1971/72 Г.

ОТБОРИ	ОБЩО			ДОМАКИН			ГОСТ			ДУЗПИ		ГОЛМАЙСТОРИ	нак. съст.	КЛАСИРАНЕ СЛЕД ЕСЕНИЯ СЕЗОН 1970/1971 Г.																
	М	Р	З	М	Р	З	М	Р	З	за	против			поз.	гола															
1. ЦСКА „Септ. знаме“	17	12	4	1	36	13	28	82	6	2	1	25	9	11	78	6	2	0	11	4	14	88	4(3)	1(1)	13	1	ЦСКА	42	13	25
2. Левски-Спартак	17	11	3	3	34	12	25	73	7	1	0	18	2	15	93	4	2	3	16	10	10	55	2(2)	1(0)	6	6	2. Ботев	26	13	22
3. Славия	17	10	2	5	29	19	22	65	6	1	1	16	6	13	81	4	1	4	13	13	9	50	2(1)	1(1)	7	7	3. Левски-Спартак	24	9	20
4. Берое	17	10	2	5	32	24	22	65	8	0	1	25	7	16	89	2	2	4	7	17	6	38	5(4)	2(2)	11	4	4. Спартак	28	24	17
5. Локомотив (Сф)	17	7	6	4	20	16	20	59	3	2	3	8	9	8	44	4	4	1	12	7	12	67	3(1)	3(2)	10	6	5. Тракия	25	23	17
6. ЖСК Спартак	17	7	3	7	31	23	17	50	6	2	1	21	5	14	78	1	1	6	10	18	3	19	4(4)	5(5)	6	6	6. Марек	21	16	15
7. Етър	17	7	3	7	24	24	17	50	7	0	1	19	8	14	88	0	3	6	5	16	3	17	2(2)	1(1)	9	7	7. Дунав	14	16	15
8. Черноморец	17	7	4	6	26	22	16	47	7	0	1	20	5	14	88	0	4	5	6	17	4	22	1(1)	2(2)	8	9	8. Академик	16	14	14
9. Ботев	17	7	2	8	32	29	16	47	7	0	2	26	13	14	78	0	2	6	6	16	2	13	0	2(1)	5	9	9. Локомотив Пд	22	25	14
10. Марек	17	6	4	7	15	31	16	47	5	4	0	9	2	14	78	1	0	7	6	29	2	13	3(2)	1(1)	7	10	10. Чардафон Орл.	19	25	14
11. Тракия	17	6	3	8	29	26	15	44	5	1	3	19	12	11	61	1	2	5	10	14	4	25	3(3)	2(1)	11	11	11. Лъсков	11	18	14
12. Черно море	17	6	3	8	24	29	15	44	5	2	1	17	7	12	75	1	1	7	7	22	3	17	1(1)	1(1)	6	12	12. ЖСК Славия	18	23	13
13. Дунав	17	5	5	7	18	23	15	44	4	4	0	12	4	12	75	1	1	7	6	19	3	17	2(1)	3(1)	11	13	13. Етър	11	23	13
14. Лъсков	17	6	2	9	17	22	14	41	5	2	1	13	5	12	75	1	0	8	4	17	2	11	0	1(1)	6	14	14. Ч. море	16	23	11
15. Локомотив (Пд)	17	2	9	6	13	24	13	38	2	4	3	9	13	8	44	0	5	3	4	11	5	31	0	2(2)	8	8	15. Марица	10	23	8
16. Чардафон-Орл.	17	3	6	8	13	21	12	35	3	5	1	7	4	11	6	0	1	7	6	17	1	0	2(2)	2(2)	11	16	16. Черноморец	12	27	8
17. Спартак	17	4	3	10	14	36	11	32	4	2	2	12	11	10	6	0	1	8	2	25	1	0	6	1(1)	6(5)	16				
18. Академик	17	3	4	10	16	29	10	29	2	2	5	10	15	6	3	1	2	5	6	14	4	25	3(2)	2(2)	8					

ЗАБЕЛЕЖКА: По наказание на Черноморец са отнети 2 точки от общия актив.

Тридесет километра

Разказ от ГЛЕБ ГОРИШИН

Простно, жадно, даже с никакво сластолюбие Уваров се пързалаше със скиите си в горичката, която започваше само на треста метра от дома му.

Чувствуваше се прекрасно. Нищо не беше забравил от добрата си стара техника и това сякаш го правеше по-млад и жизнен. Наскоро тук срещна Ленка Шкульов. Ленка разхождаше своето хлапе.

Той беше на четиридесет, а момчето му имаше около десет. Ленка погледна към Уваров, а Уваров погледна към Ленка.

Но те нищо не си казаха, защото не се бяха виждали вече седемнадесет години и Уваров не беше съвсем сигурен, че това е Ленка Шкульов. И Ленка Шкульов се съмняваше Уваров ли е този мъж с посребрени коси. Наистина Ленка не беше побеляла, само лицето му бе позакръжено, накар че и на времето то си беше доста топчесто.

Ленка погледна към Уваров, размахна шеките и се спусна с широка, шампионска крачка. Той здраво работеше с краката и бързина след себе си истинска виелица. Хлапето му остана да го гледа с отворена уста. И Уваров остана да го гледа. После Ленка се обърна и само за миг се върна обратно. И пак нищо не каза на Уваров. И Уваров нищо не каза на Ленка. Уваров размахна шеките и се спусна с широка, шампионска крачка. Звезеше, че Ленка гледа след него, и си мислеше: „Ето че станахме по на четиридесет, но още си ни бива. Още си ни бива.“

Ленка Шкульов беше трета, а понекога и втори в институтския отбор. Той пробиваше десетте километра за тридесет и седем минути, а Уваров не можеше да извърши по-напред от четиридесетте. Тридесет километра Ленка минаваше за два часа. Уваров за два и дванадесет. Уваров живееше в най-загнетения и многолюден район на града — в гарите, и горичките, и парковете му бяха далече. А Ленка живееше в обществения и ски-плацът беше по-самия му нос. Всяка вечер можеше да се пързали. И шампионът на института Жохов живееше там. И Коля Хелди, Семён Умал, Прохор Ханджер — техните найблизки крака бяха малко криби, но доста бързи. Бяха лещички и се носеха по пистата като хрътки. На десетте километра бяха отлични, но за петдесетте не им оставаше силата. В жилестите им сухи, смугли тела бързо се изчерпваше запасът от калории, така необходим за тази конска работа, каквато е ски-маратонът.

Впрочем всичко това беше отдавна, много отдавна, преди седемнадесет години.

За тези години Уваров стана един от най-търсените конструктори. Бавно, но сигурно се отдалечаваше все повече от спорта, Впрочем и от младостта също.

Понякога си припомняше тази младост и безпричинната, заешка радост от навлизанията по белия сняг, и себе си в късичкия ски-голд, но му се струваше, че това съвсем не е той, Уваров, а друг човек, познат отнякъде, но така далечен и трудно разбираем, както днешните младежи с техните китарни и транзисторни.

Сега, в самия край на старата година, Уваров беше решил да сложи край на дългия период, през който беше изоставил скиите. Не че съвсем ги беше забравил. Пързалаше се, но малко, никак си неинтересно, все по равни, зърно с разни бащи и майки, помъкнали със себе си оряк деца.

Неприятно му беше да гледа как блачат скиите по снега, колко чужди им бяха те и как ги измъчваха, вместо да ги радват.

Жилищният блок „Гвардеец“ се издигаше до самата гора. Тази гора беше за града нещо като метнат на плащете му зелен хвойнов шал. Заг нея се простирала поля, а след тях се издигаха чудесни бели хълмове.

Уваров се носеше на новите си ски и в него оживяваха някакви нови клетки, цялото му тяло, крошечното тяло на жителя на града, гореше, крещеше колко е хубаво, колко е славно да летиш по снега, да се напругаш, да дишаш жадно кислород, да правиш точно това, което ти е толкова нужно.

Вече няколко дни Уваров се връщаше у дома си щастлив, изкъпваше се във ваната с хвойнов екстракт, беше весело добър. Познаваше жена си по-късно откогато

то преди, когато живееше в загнетения център. Но не толкова крепко, колкото в онзи ден, след състезанията. . . След тридесетте километра, които той завърши четвърти: Жохов, Шкульов, още едно момче, а четвърти — Уваров. . .

— Помниш ли — говореше той на жена си, — още не бяхме се оженили, тогава аз тренирах като зляр, станах сух като напеец, тридесет километра пробягахме. . .

На другия ден рано сутринта нахълтах при тебе. . . Помниш ли?

— Ой, по-добре е да не си спомням. . . — смееше се жена му. — Така хубаво беше, както никакъв съм. Реално така не става. . .

— Става — каза Уваров, — ще се попорза-

Илюстрация: АЛЕКСАНДЪР ДЕНКОВ

лям на ски, ще закрепна, ще си прочистя дробовете, ще си направя едно състезание на тридесет километра. . . Ще видиш какви сме ние!

— Колко интересно — каза жена му. — А какви сме ние?

Треньорът намери в онези години еднородна туба шведски „Свикс“. За целия отбор. Толкова скъпоценна беше тя тогава. Ски-ваксата се падна на Жохов и Шкульов, на Ханджер, Хелди и Умал. За Уваров не стигна и той намаза скиите с каквото попадна. Не улучи. Намазаните със „Свикс“ асове му крещяха „Хоп!“ и той се дърпаше встрани, за да минат.

Слънцето изсушаваше потта от лицето му, но после тя отново го обляваше. Мислеше си: „Откъде толкова вода? Сякаш съм локва, а не човек.“ Някакъв свръхумора пълзеше към сърцето му. Уваров беше останал сам, започна да му се струва, че се е заблудил, че отива не там, където трябва. Но флагетата бе жълтееха по трасето.

„Умри, Евгений Аркадиевич, но се добери до финала, та ако ще и посред нощ го стигнеш. . . Но защо около мене няма никого и колко още трябва да се мъча?“

Уваров работеше с шеките, пълзаше се и престана да мисли за каквото и да е.

Искаше му се да глътне малко сняг. Но и затова си желание забрави. Забрави и за себе си. . .

Когато вдигна поглед от краката си, видя скиори с номера на гърба си. Осемнадесети, шестнадесети, педесети

... Неговият номер беше тридесет и първи. Уваров се спусна да ги настигне. Осемнадесети беше Ханджер. Ханджер го погледна и се обърна. Уваров побягна край него. Шестнадесети беше Умал. Остаби и него зад себе си. Двадесети беше един непознат скиор. Уваров му викна „Хоп!“ и младежът се дърпа встрани.

Почувствуваше се по-добре. Изсъхна — сякаш не остана повече пот в тялото му.

Останала беше само някаква дробт. „Трябва на изкачването да се справя с тях.“

Сърчицата им са слабички. . . Той се юрна нагоре по хълма и те съвсем изостанаха.

По едно време чу гласа на треньора: „Браво, Аркадий, благаш сред първите десет, давай!“ Треньорът побягна с него и му протегна чаша горещ чай. Уваров го изпи на един дъх и хвърли чашата в снега.

Почувствуваше нови сили. И злоба. Струваше му се, че бяга вече безкрайно дълго, но може да бяга така още безкрай. . . Така бягащите тичат по цели дни и нощи — мислеше си Уваров. — Трябва да стана бяк. И ще стана. Изостава зад себе си още двама от асовете в бели екupi, след като им кресна: „Писта!“ Коля Хелди сипеше с тълчиците си крачета. Уваров с презгракнал глас му изрева твърдо и страшно: „Хоп!“

Финишира след Жохов, Шкульов и още един — четвърти! Да имаше още два километра и цял всички да изям — мислеше си Уваров. — Нищо, че си бяха намазали скиите със „Свикс“. Има в мене нещо такова, каквото те нямат!

Сякаш не се беше и уморил. Само чувствуваше сила и някаква възбуда. Беше станал твърд, железен. И непреклонен.

Сега, седемнадесет години след ти Уваров отново летеше на своите с Срециа Ленка Шкульов и това го зара

„Още си ни бива.“ Скиите му бяха нови, ку, намазани бяха с вакса съвсем не по ша от шведския „Свикс“. Някакъв младо на настигна и отмина. Уваров се залепи него и се загържа така почти километ

Момчето се разсърди и прибави телу На Уваров му стана смешно. Хубаво му ше да се пързали и да чувствуваша оти младостта. Такава и беше неговата а дост — с широка, уверена крачка той я мина по белите хълмове. . .

„Човешкият организъм е разчет за пределни натоварвания — мислеше Уваров. — Без това са невъзможни силте емоции. Трябва да почувствуваш в бе си живота, дявол да го вземе! А ние ва плем. Трябва още сега да премина пр десетте километра — както тогава, в з рите години. Суров и закален да стикамо бяк.“

Гората свърши и той се озова сред пто. Беше разсечено от следите на пктори и камиони. Ваксата се беше вече прила и движението стана по-теж

Погледна часовника си. „По осем километра на час — значи вече съм минал шестиса! И още шестнадесет обратно. Об тридесет и два.“ Но не се върна. Хълмите го примамваха, сякаш бяха не хълма а Кавказ. Уваров беше мокър и премриал. Слънцето се скри зад облаците.

Но той се отдалечаваше все повече и вече от дома си. Стигна мечтаните хълмове и се изкачи на най-високия от п

Изправи се и огледа пейзажа пог крака си. Не му се искаше да се спуска. Но зато се спусна, избегнъж се уплаши — ка бързо полетя надолу. . . Падна и чу с ният прясък от счупена ска. Сам се уди и почувствуваша остра болка. И сякаш ментално вечерта се спусна, лъхна ст шен мраз.

Към дома си той продължи на ска и ловина. Пътят не се виждаше и само ти визионната кула му служеше като орипир. Черни сенки подкачаха край не танцуваха силуетите на стълбове и хсти. Започнаха да му се виждат мираз някакви хора, стобори, кучета. . . Забавше крачките си, но веднага лютият ст го захлупаше и трябваше пак да бърза. . .

— Най-после — възкликна жена му, ко то с трясък нахълта у дома си — Запнах да се безпокоя. . .

— Защо ще се безпокоиш? — каза Уваров. — Аз съм скиор. Скиите са моята стихия. Да се пързалим със ски за мен е естествено необходимост — както за заека да бяга полето.

— Ясно — каза жена му, — пързалаш се ккото си искаш. Но имай предвид, че з кът бяга в топлата кожух, а виж се ти целият си премръзнал. Легай веднага в ваната!

... Уваров не слушаше какво още го вожена му. Мечташе си за новия живо който започваше от тази нова годи

Той прехвърляше белите хълмове, спусше се по склоновете, параше и отново стваше. Червената, жълта и сива телеизионна кула се въртеше пред него като какъв пъстър калейдоскоп. И сякаш не я заплашваше. Сякаш някой искаше да изгаси. Уваров бързаше. . .

Той спеше, но клепачите му и плещи му, и ръцете му потрпваха с познани ритъм на преуморените мускули. — Гледай го ти, ненаситния — мислеше жена му, — колко много се е изсилил. . .

ОЧАКВАЙТЕ «ФАВОРИТ»

Преди повече от половин година във вашите ръце попадна първият брой на „Спарт“. Оттогава до днес вече за тридесет пълт всяка седмица ви предоставяме по един спортен разказ. На тази страница вие сте срещали образите на спортисти от различен ранг и възраст, преживявали сте заедно с тях сполуки и несполуки. . . И според майсторството на автора във вашето съзнание са оставали повече или по-малко добри чувства към спорта, разбирали сте по-добре някои негови противоречиви страни, които естествено не са едни и същи в различните страни и общества.

„В следващия, първи за 1972 година брой на „Спарт“ започваме поместването на едно от най-интересните съвременни произведения по спортна тематика — романа „Фаворит“ от английския писател Дик Френсис. Надяваме се, че острият драматичен сюжет ще привлече вниманието на всички наши читатели, ще им достави истинско удоволствие и ще разкрие пред тях не само една интересна галерия от образи на спортисти, но и някои малко познати страни от потайностите на професионалния спорт.“

Такъв той нахълта при твоята колежка. Пристигна в това време, когато родителите ѝ бяха вече отишли на работа. Колежката му не беше се още събудила. Той сам я събуди. Взе я, нежна и топла, вдигна я от леглото и дълго я носи на ръце. Сърцето му биеше, но не в панически ритъм, както става в такива случаи, а уверено, точно, като някакъв добре подготвен механизъм. След суровото зимно слънце и белите хълмове, след това огромно натоварване той бе станал железен. И нежен.

Прегръщаше своето момиче и то му говореше: „Ти си железен!“ И в него вече нямаше никакъв страх, никакво съмнение, а само чувството за победа и близко щастие.

И щастие то му принадлежеше. . .

Той беше железен и момичето просто не можеше да му противоречи в нищо. То даже проплака. А той каза: „Не трябва. Ние се обичаме. Защо трябва да се мъчим? Ще бъдем заедно. Казахме, че ще бъдем и ще бъдем.“

Когато влезе при нея, беше ранно утро. После стана съвсем светла. И слънцето се търкуна по белите хълмове. Уваров летеше по склоновете, изкачваше се към стръмни върхове и отново се спускаше в бездната. Слънцето го притискаше с осветителната си грамага, после всички изчезваше в някакъв приказан мрак. . . Носеше се дъх на върба, на топящ се сняг. . . Времето просто не се движеше, беше спряло. . .

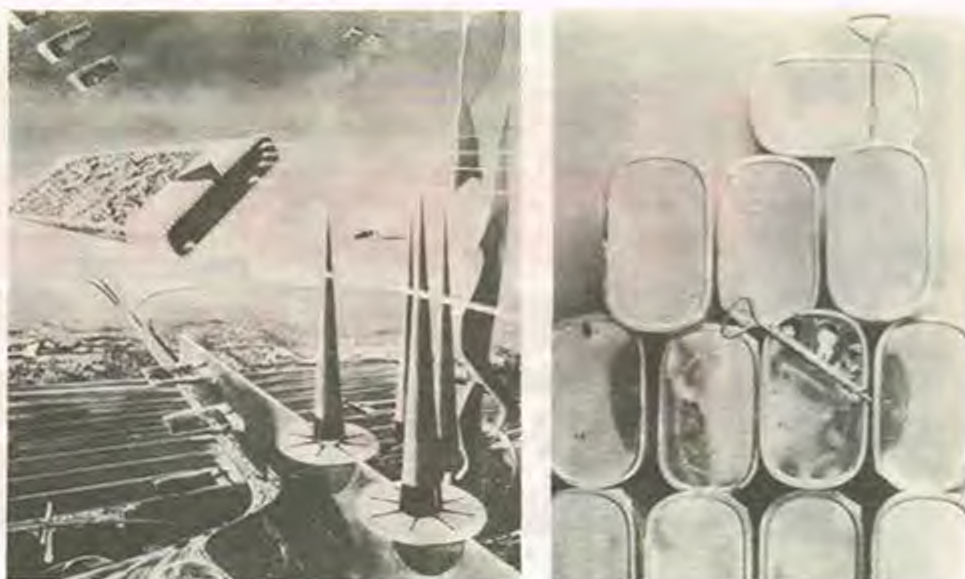
Но денят свърши, стъмни се, иракна ключалката на вратата. Бащата на момичето се върна от работа. . .

Уваров се ожени за своята колежка след

СТАРТ

ЗАБАВНИ МИНУТИ

ДЕВЕТ НАЙ

СПОРТ В БЪДЕЩЕТО

Най-много зрители при спортна проява се събират ежегодно в бразилския град Сан Пауло, за да наблюдават известния в цял свят новогодишен крос по улиците на града. Състезанието започва малко преди полунощ на 31 декември и завършва в началото на новата година. По протежение на осемте километра, колкото е състезателното разстояние, се събират около един милион зрители, т. е. около 20 процента от жителите на града.

Най-голямата скорост при немеханизирана спортна дисциплина се развива от парашутистите. При свободното падане те летят с 298 км в час, и то в долните слоеве на атмосферата. В горните слоеве и при разреден въздух при свободното падане са били измерени 988 км/ч. От спортните игри най-бърза е топката за голф, която при удар лети със скорост 275 км/час.

Най-дългият мач с ръкавици е този между Анди Буен и Джек Бърки на 6-7 април 1893 г. в Ню Орлеан, САЩ. След 110 рунда, продължила общо 7 часа и 19 мин., мачът е бил прекъснат, без да бъде излъчен победител.

Най-високият и най-тежък боксьор между професионалните боксьори бил румънецът Горел Миту (роден 1914 г.). През 1935 г. той бил висок 223 см и тежък 148 кг.

Най-много победи с нокаут над своите противници - 136 пъти - е постигнал Арчи Мур, роден на 13 декември 1916 г.

Най-старият футболен клуб е Шефилд ФК в Англия, който е основан на 24 октомври 1857 г.

Най-голямата голова разлика, която е била постигната в мач за първенството, е 36 гола. На 5 септември 1885 г. в мач за купата на Шотландия отборът „Аброут“ победил на собствен терен своя противник „Бон Акорд“ с 36:0.

Най-голямата голова разлика в международна среща е отбелязана на 30 юни 1951 г., когато Англия победила в Сидней Австралия със 17:0.

Най-много голове в един мач е постигнал футболистът Стенс. В мач за първенството на Франция между отборите „Расинг Клуб“ - Ленс и „Обри-Астури“ на 13 декември 1942 г. той е отбелязал 16 гола!

Някога при посрещането на новата година хората обичаха да се обръщат назад, към преживяното. Днес, изглежда, господства друга тенденция - да се гледа напред. Това по-подходящо на динамичното развитие на човечеството. Затова и в края на декември футурологията, науката за предвиждане на бъдещето, става модна тема.

Малцина са подготвени за такива предвиждания. Обикновено бъдещето си представяме като настоящето - само че в по-големи размери. Така древният стрелец с лък си е представял своите наследници, въоръжени с убийствени лъкове, хвърлящи стрелата на стотици метри.

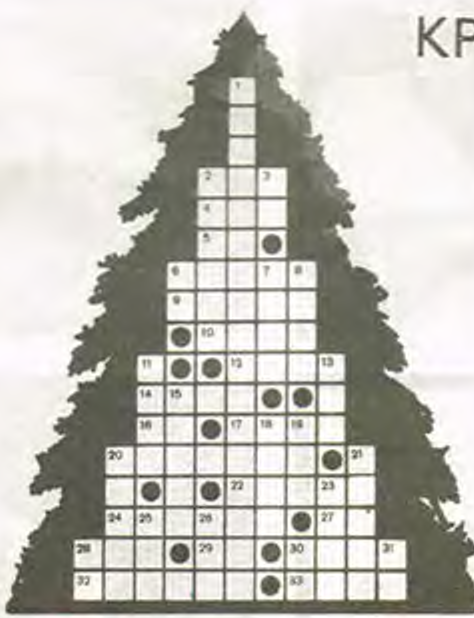
Какви ще бъдат спортните рекорди през двехиледната година, която често ни служи като отправна точка на нашата фантазия? Тях също не можем да си представим само като повишаване на познатите ни постижения. В следващите три десетилетия, когато населението на земята ще се утвои, значението на спорта ще бъде съвсем друго - той ще бъде такава необходимост, както сънят. Вече архитектите проектират цели градове с многоетажни комплекси. Представяте ли си какъв ще бъде човешкият живот в такива културки без спорт? Фотомонтажът (горе вдясно) е добра илюстрация за това. И оттук още едно потвърждение - с всяка из-

мината година човечеството ще гледа на спорта с все по-голяма сериозност. Сега трудно можем да си представим какъв размах ще стигне масовият спорт. Може би белгийският проект за летящи спортни комплекси ще се хареса и на нас? (Снимката горе вляво.) Още повече че на стадионите няма да пада никога дъжд - те ще се издигат винаги над облаците.

А що се отнася до рекордите. Помнете ли - преди няколко години „ромолиха“ кибернетичните машини да предвидят какви ще бъдат световните рекорди при вдигането тежести и високия скок. Според тях сега в трибоя рекордът трябваше да бъде 600 кг, а на висок скок - 231 см. Както знаем, и в двата случая машините допуснаха грешка. Виктор Алексеев вдигна тази година 640 кг, а рекордът на висок скок е 229 см. Големият руски треньор Аркадий Воробьев смята, че към 2000 година човек ще стигне границата на 700-те кг в трибой. А според Г. Коробков, един от най-големите капацитети на световната лека атлетика, човек ще може да пробягва 5000 м за 12.30 мин.

Впрочем най-интересното в еволюцията на спорта ще бъде може би това, че някои спортове и отделни дисциплини ще отпадат и ще се появят други.

КРЪСТОСЛОВИЦА

ВОДОРВНО: 2. Група птици. 4. Неполучил удар по топката или шайбата. 5. Инициалите на наш треньор по баскетбол - сега в Куба. 6. Лека утринна мъгла. 9. Футболист от „Локомотив“. 10. Пловдив. 11. Староплански бряг. 12. Собственото име на чехословацка бивша гимнастка и олимпийска шампионка по спортна гимнастика. 14. Природно минерално багрило. 16. Музикална нота. 17. Тежест за упражнение. 20. Именителна форма на баскетболистката, заслужил майстор на спорта. 22. Столицата на Сенегал. 24. Съветски професор, оказал ценна помощ на нашите лекари. 27. Марка наши телефонни апарати. 28. Другото име на Каспиев Клей. 29. Бивша световна организация. 30. Спортен потенциалатор. 32. Бивша наша гимнастичка. 33. Собственото име на наш автомобил.

ОТВЕСНО: 1. Новоборачно пожелание. 2. Футболист от ЦСКА. 3. Сет за време на Част от кола. 6. Голяма тибарска река. 7. Екзотрически токов преобразувател. 8. Член на племе от тирски произход. 11. Български народен танц. 13. Героиня на Толстой. 15. Име на финландски джетионей. 18. Собственото име на изтъкнат наш шашкист. 19. Водно животно. 20. Струнен музикален инструмент (мн.ч.). 21. Популярен италиански футболист. 23. Коралов остров. 25. Марка съветски автомобил. 26. Вид спорт. 28. Производител на Данте. 30. Песен, изпълнявана от Папи Ифанов. 31. Съветски естонски естраден певец.

Съставил: Красимир НИКОВ

Отговори на кръстословицата от брой 29

1. Такев (Божидар).
2. Виктор (Сансеев).
3. Дрибъл.
4. Рабера.
5. Валери (Брумел).
6. Радлев.
7. Славов (Владимир).
8. Рапира.
9. Непеза.
10. Вратар.
11. Гязова (Марил).
12. Лариса (Латинина).
13. Ларсен (Бент).
14. Тантал.

ПРИКЛЮЧЕНИЕ ПРЕД НОВА ГОДИНА

Рисулки: Е. ШЕВЧУК

1. Когато Пета Ъпъркът се събуди след нокаута, в който изпадна в последния за 1971 година мач, беше вече... XXI век!
2. Сега ще Ви запозная с нашия спорт - любезно го посрещна едно смешно човече.
3. Най-напред ще Ви зарадвам, че при нас вече никакви нокаути не съществуват. Боксьорите се състезават на два ринга, а победата се присъжда от специални електронни машини, които изчисляват точките въз основа теоретичните познания на състезателя, останката му, броя на кръвните тельца и пр.
4. При плуването, след като намерихме общ език с дelfините, човек усеща във водата само с плаване.
5. За да се изключи всякаква намеса на роботите, нашите шахматисти играят на дъска с най-различен брой квадрати.
6. Изменила се и правилата при вдигането на тежести. Ние изборихме малък спортен център от тежестите и изморителна работа. Сега побеждава този, който работи най-добре и умело на специалната машина за вдигане тежести.
7. Що се отнася до футбола, то тук за нас вече не съществуват никакви случайности, никакви загуби не могат да смутят душевния покой на любителите на тази игра. Резултатите от всички срещи ние знаем няколко дни преди спортния сезон. Не съществуват и трибуни, а само телевизионни камери с обратна връзка. Те си скачани направо със състезанието на всеки зрители и затова мачът протича според нещото желание и забързва с такъв резултат, какъвто той пожелае.
8. - Всичко ми е напълно ясно! - прекъсна тази екскурзия в XXI век Пета Ъпъркът. - А сега, ако обичате, съблезте ме отново в нокаут...
9. ... И се събуди на „8“. Всички, които наблюдаваха срещата, останаха много учудени - Пета сякаш беше щастлив...

Илия ЛИПАВЦОВ

На вас нищо не носи. Вие си имате и злато и сребро...

- Мен вече ме суровакаха и в Бугарска, и в Нант.

-Тю! И при мен малко порасна!

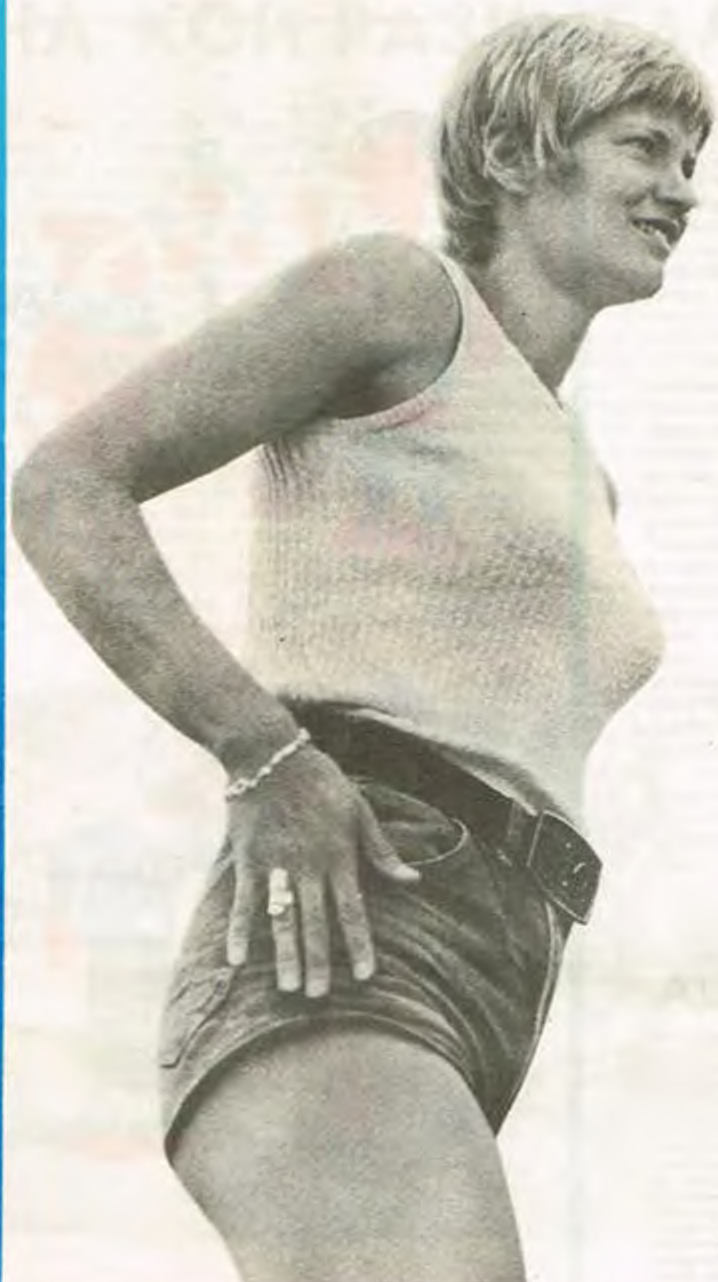
- А ли като си нямаме детски игрища...

- Трябва добре да почистя терена.

екран

СРЕД ПЪРВЕНЦИТЕ НА СПОРТНАТА ГОДИНА

- 1 Сборният отбор на СССР по хокей на лед – световен шампион.
- 2 Финландецът Юха Вейтайнен (738) кобе втората си победа на европейското първенство в Хелзинки на 5000 м – след като вече е шампион на 10 000 м.
- 3 Чаровната нова световна рекордьорка и европейска шампионка на скок височина Илона Гузенбауер (Австрия).

- 4 За втори път с купата на Уимбълдънския турнир – тенисистът №1 за годината Джон Нюкъмб (Австралия).
- 5 Най-добрият спринтьор сред кроулистите и дelfинистите – Марк Шпиц (САЩ).
- 6 Най-силният между силните – Василий Алексеев (СССР).
- 7 В Сапоро сред грациозни гейши носителите на световните купи по алпийските ски-дисциплини Ане-Мари Прьол (Австрия) и Густаво-Тьони (Италия).

7

6